

STVRZEN STŘÍBREM

— POSLEDNÍ ODKAZ —

JAMES LOGAN

J A M E S L O G A N

STVRZENO STŘÍBREM

— POSLEDNÍ ODKAZ —

PŘELOŽILA
DANA KREJČOVÁ

BRNO 2026

JAMES LOGAN

STVRZENO STŘÍBREM

— POSLEDNÍ ODKAZ —

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice
2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Silverblood Promise

Copyright © 2024 James Logan

Cover art © James Logan

Cover design and illustration by Jeff Brown

Translation © Dana Krejčová, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3013-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-3014-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3015-1 (MobiPocket)

Věnováno jako vždy Emmě

PANÍ POSLEDNÍCH ŠANCÍ

Krčma se nazývala Stopařova herna, i když štamgasti o ní mluvili prostě jako o „Herce“, protože zdejší šenk byl zatuchlý a zřídkakdy spatřil sluneční světlo. Herka byla vyhlášená násilnostmi a dnešní večer nebyl výjimkou. Aktuální stav čítal tři napadení (dvě pobodání a pokus o zardoušení), dvě rvačky a — aspoň prozatím — jenom jedno úmrtí. Ovšem noc byla ještě mladá, alkohol tekl proudem a polovina karetních partií, které se odehrávaly v zakouřeném šenku, byla cinknutá. Bylo jenom otázkou času, než někdo další skončí s nožem mezi žebry.

Mohl bych to být já, pokud si nedám pozor, přemítal Lukan Gardova při pohledu na hromádku mincí, které za poslední půlhodinu vyhrál. Jedinou výhodou Herky bylo, že se tady dalo získat trochu stříbra, a právě proto teď Lukan seděl u stolu s několika společníky pochybných mravů, popíjel gin nevalné kvality a držel dvě karty mizerné hodnoty. *Korunový sedlák a Mečový kněz,* usoudil při pohledu na vybledlé obrázky. *Do pekla zatracenýho.* Byla to bídná dvojička, ale na tom nezáleželo. V rummijaku se nejdřív hraje protivníkova karta a vaše až jako druhá.

„Přihazuju,“ prohlásil konečně muž s ostrými rysy po Lukanově levici poté, co do karet zíral snad celou věčnost. „Tři měďáky.“ Poškrábal se v rozčuchaném vousu. „Ne, čtyři měďáky.“ Posunul mince doprostřed stolu, načech se zarazil a znovu se zadíval na své karty. „Ne, počkat...“

„Víš, že za tu dobu, co civíš do těch karet, byly vybojovány celý války?“ prohodil Lukan přívětivě.

Muž se na něj zamračil a v tmavých očích se mu zaleskla vychytralost, již však ve hře doposud nepředvedl. „Snažím se přemejšlet.“

„V tom bude zřejmě zakopaný pes.“

Muž zamumlal nadávku a vrátil se ke svým kartám. Lukan si přihnul ginu, aby zakryl úsměv. Viděl takové týpky už mockrát: drobní lotřící, kteří dluží příliš mnoho peněz nesprávným lidem a myslí si, že by hazard mohl být dobrý způsob, jak získat potřebné fondy. Mohlo to tak i být, pokud by uměli hrát. Jenomže tehle neuměl.

„Pět měďáků,“ zabručel a přistrčil peníze na rostoucí hromadu uprostřed stolu.

Lukan si znovu prohlédl svoje karty, jenom naoko. Jediná otázka byla, o kolik má zvednout sázku. *Osm měďáků by mělo stačit. Do pekla, mohl bych klidně dát i stříbrňák* —

Ze zamyšlení ho vytrhl křik. Podíval se k baru, kde se odehrávala známá scéna: stály tam proti sobě dvě kurážné skupinky, mužstvo si vyměňovalo urážky, zatímco kapitáni se na sebe mračili. Ve světle svíček se zaleskla ocel, jak muži vytahovali čepele, a na šenk se sneslo ticho, jak se hosté přestali věnovat kartám i hovoru. Vyšší z obou kapitánů, žena v klobouku se širokou krempou elegantně na stranu, pronesla něco, co Lukan nezachytil. Druhý kapitán překvapeně zamrkal a jeho obličej — již ruměný pitím — zrudl ještě víc. Hlasitě se zachechtal a napřáhl ruku, kterou žena stiskla. Zbraně se vrátily do pochev a obě mužstva si místo ran vyměnili úsměvy. Když rudolící kapitán objednal rundu, jásot se nesl až ke stropu.

Lukana nepřekvapilo, jak rychle hrozba násilí opadla. Podobnou scénu už během tří týdnů, co pobýval v Torlaine, viděl mockrát. Mezi skupinkami dobrodruhů, kteří si na živobytí vydělávali hledáním faeronských památek v Šedých zemích pár líg odsud na sever, vládlo napětí. Tímhle chováním jenom upouštěli páru poté, co přežili nebezpečí v oné krajině plné stínů. Přinejmenším ti, kdo se vrátili.

Jak to došlo až sem? ptal se Lukan sám sebe, zatímco si prohlížel dobrodruhy a oportunisty, jichž byla krčma plná. *Jak jsem skončil v tomhle doupěti lotrů na konci světa?*

Odpověď znal až příliš dobře.

Souhlasit s duelem s dědicem jedné z nejmocnějších rodin Staré říše byla velká chyba. *Ale ne tak závažná, jako ho vyhrát.* Vzpomínky se jenom hrnuly — vzteklý výkřik, záblesk oceli a krev proudící přes růžový třešňový kvítek...

Ne, poručil si a obrazu zahnal. *Ne tady. Ne teď.* Takové myšlenky by jenom rozdmýchaly starý hněv a pak by začal myslet na *ni* a —

„Kdo zdržuje teď?“

To promluvila žena sedící po jeho pravici. Další dobrodružka, soudě dle meče, který měla pověšený na zádech, a staré kožené zbroje. Podle jeho odhadu zatím přinejmenším třikrát blufovala a kopla do sebe dvakrát tolik panáků vodky. Teď polkla další a zakřivila rty, možná pobavením. Kvůli jizvě, která jí rozpoltila rty, se to dalo těžko poznat.

Lukan se znovu zadíval do svých karet, ale zjistil, že jeho nadšení pro hru opadlo. Skoro karty rovnou na místě složil, nebýt toho, že se peníze toho lotra tak svůdně leskly. *Klidně to můžeme dotáhnout do konce.*

„Zvyšuju,“ řekl, vytáhl z měšce stříbrňák a pustil ho na měďáky na stole. Lotr zasyčel a odhodil karty, i když nebyl na radě. Dobrodružka udělala totéž, byť s větší důstojností. Takže zbýval jenom dobře oblečený cizinec naproti Lukanovi, jehož rafinovaná hra dokazovala, že je mnohem lepší než ostatní. I šaty měl vytríbené. Na sametovém kabátci se mu držel prach a hedvábnou košili měl pomačkanou, ale dobrá krejčovina se nedala přehlédnout. Stejně jako to, jak se mu zablýskl smaragdový prsten, kdykoliv se od něj odrazilo světlo svíček. V šeré krčmě by se dal zaměnit za jednoho z lovců pokladů, kteří měli dost

šťěstí a v Šedých zemích našli bohatství, nebo za jednoho z lichvářů, kteří financovali výpravy dobrodruhů.

Lukan věděl svoje.

„To je opravdu oříšek,“ prohodil muž s úšklebkem, v němž byl víc než jenom náznak aristokracie. „Co má člověk udělat...“

„Člověk by mohl složit karty.“

„Ach, to asi ne,“ odvětil muž a bubnoval prsty o stůl. „To by bylo příliš nudné. Kromě toho —“ jeho prsten se zablýskl, jak ukázal na hromádku mincí, „— mám ve hře příliš mnoho peněz, než abych jenom tak odešel.“

Chceš říct příliš mnoho peněz tvojí rodiny. Lukan poznal, co je zač. Viděl privilegované dítě, rozmazleného šviháka, který se rozhodl prohrát ždibec rodinného jmění. *A proč ne,* pomyslel si Lukan a zaletěl pohledem ke dvěma zavalitým chlapíkům u vedlejšího stolu, kteří hře přihlíželi, *když můžeš nechat najaté svalovce, aby je později znovu získali zpět.* Ti dva byli jediný důvod, proč švihák ještě neležel mrtvý ve škarpe, obraný o všechny cennosti. Lukan mohl jenom hádat, co vůbec dělá v Torlaine. Možná si chtěl udělat krátký výlet do Šedých zemí a štourat se v ruinách nebo jít hledat šeroduchy. Něco, čím by se mohl chlubit před přáteli nad sklenkou brandy v kuřárnách v Amberlé či Seldarine nebo odkud do pekla vlastně pocházel. *No, ať má jakékoliv plány, já zajistím, že jeho měšec bude o poznání lehčí.*

„Co takhle hru trochu oživit?“ navrhl švihák, vytáhl zlatý dukát a záměrně pomalu ho postrčil doprostřed stolu. Lukan slyšel, jak se lotr po jeho levici prudce nadechuje. Samotná mince by nepochybně dokázala splatit jeho dluhy a ještě by mu zbylo. Její hodnota dalece přesahovala nasbíranou hromádku měďáků a stříbra. *Což znamená, že představuje víc potíží, než zač stojí.* Lukan už chtěl odhodit karty, ale zarazil se, když se švihák natáhl pro sklenici vína.

Záblesk bílé.

To se podívejme. Tohle všechno mění. Lukan zvažoval svoje možnosti. Stále mohl vycouvat a odejít, ale vzhledem k tomu, co právě viděl, mu takhle možnost byla ještě víc proti srsti. Občas je prostě potřeba udělat to, co je nezbytné, ne to, co je snadné. Zvlášť když nějaký hajzl podvádí v kartách.

„Tak co to bude?“ dotázal se švihák a se samolibým úsměvem si pohrával s prstenem.

Lukan položil karty na stůl.

„Škoda,“ prohodil druhý muž a natáhl se pro výhru. „Doufal jsem, že bychom si my dva mohli dát další rundu —“

„Chceš říct my tři.“

Švihák zaváhal s nataženou rukou. „Co prosím?“

„My tři,“ zopakoval Lukan. „Ty, já... a Paní posledních šancí, kterou máš zastrčenou v pravém rukávu.“

Slova zůstala viset ve vzduchu mezi nimi.

„Ty se mě opovažuješ obvinít?“ vyjel švihák s ostřím v hlase, jež by u někoho jiného mohlo znít i hrozivě. „Máš vůbec ponětí, kdo já jsem?“

„Mrtvej chlap, co fixluje v kartách,“ odpověděla mu dobrodružka.

„Tak dost!“ štěkl švihák a zvedl se ze židle. „Nebudu se zodpovídat chátře ze stok, jako jste vy —“ Zalapal po dechu, jak ho lotr stáhl zpátky dolů. „Táhni ode mě, ty špíno —“ Umlkl, když mu muž přitiskl dýku na ohryzek.

„*Jim* se zodpovídat nemusíš,“ pronesl lotr a kývl na Lukana a dobrodružku, „ale mně se tedy zatraceně zodpovídat budeš.“

Karty zrovna moc hrát neumí, pomyslel si Lukan, ale ví, jak se ohánět nožem. A vyhrožovat.

Jenom co začal švihák pištět o pomoc, jeho strážci se rozhodli, že by asi měli zasáhnout — nakonec, pokud se bude jejich zaměstnavatel dusit vlastní krví, těžko dostanou zapláceno. Zvedli se od stolu a sáhli po zbraních.

„Ještě krok a podříznu mu krk,“ prohlásil lotr a chladný lesk v jeho očích byl tentokrát přesvědčivější, než když se snažil blufovat v kartách.

„Udělejte, co říká,“ zakvičel švihák.

Strážci si vyměnili pohledy a zůstali stát.

„A teď,“ pronesl lotr ke švihákovi, „se koukneme na tu tvoji kamarádku, co?“ Ukázal na dobrodružku, která vsunula prsty pod švihákovu krajkovou manžetu a vytáhla kartu s oslíma ušima, na níž byla nakreslená žena s rozpřaženýma rukama a jízlivým úsměvem.

„To se na to podívejme,“ pronesl lotr a přitiskl čepel silněji.

„P-prosím,“ koktal švihák a jeho dřívější suverenita z něj odtékala stejně jako krev, co mu kanula po krku. „M-můžu to vysvětlit —“

„Ne, bez jazyka nemůžeš,“ štěkl lotr, vstal a šviháka táhl s sebou. Rozhlédl se po krčmě a očividně vycítil příležitost učinit prohlášení. „Nikdo, kdo se pokusí převízt Galthana Adrise, nepřežije,“ pronesl, ale vysloužil si jenom pár pohledů a úšklebků.

„Pitomče,“ zamumlala dobrodružka.

„Cos to do pekla řekla?“ chtěl vědět lotr, očividně rozhořčený, že jeho velkolepé prohlášení nevyvolalo žádaný účinek. Švihák vycítil, že mu věznitel nevěnuje pozornost, a rozhodl se vymánit z jeho sevření.

„Nehýbej se, ty pse,“ sykl lotr, což je od někoho, kdo vám vyhrožuje vyříznutím jazyka, poněkud nefér požadavek. Jak spolu ti dva zápolili, lotrovi uklouzla noha v louži zvětralého piva, takže upadl a protivníka strhl s sebou. Hrstka štamgastů, kteří celé to skromné divadýlko sledovali, je začala povzbuzovat, načež se začali otáčet i ostatní, aby se taky podívali.

„Rvačka!“ vykřikl kdosi zcela zbytečně a najednou se všichni v krčmě tlačili kolem dvou mužů bušících do sebe na podlaze. Zatímco dav hulákal urážky, došli k nim švihákovi strážci

a pokoušeli se je odtrhnout. Někdo hodil mísu polévky a zasáhl jednoho ze strážců do ramene, až mu tekutina vyšpláchla na tvář. Strážce se prudce otočil a s planoucíma očima si otíral polévku z vousu. „Kdo to do pekla udělal?“ zařval. Smích diváků utichl, když tasil meč.

Čas odsud vypadnout.

Lukan otevřel měšec a shrnul do něj hromádku mincí — včetně švihákova dukátu. Zatímco stahoval tkanice, všiml si, že na něj dobrodružka hledí s pozvednutým obočím. „To kolo jsem vyhrál,“ ohradil se Lukan. „Bank je můj.“

„Složil jsi to.“

„Ty taky.“

„Podvedl nás oba.“

Pravda. Lukan vylovil z měšce stříbrňák a hodil ho dobrodružce. „Pokud máme být fér, měli bychom dát i támhle našemu příteli na zemi jeho podíl,“ poznamenal.

„Ten podle mě není v postavení, aby ho přijal,“ opáčila dobrodružka a minci schovala. „Co myslíš?“

„Ne,“ přitakal Lukan a díval se, jak lotr vrčí při neúspěšných pokusech podříznout švihákovi krk. „Nemyslím si, že by byl.“ Zatímco polévkou zmáčený strážce dál hulákal na stále vzpurnější dav, jeho druh se ze všech sil snažil zabránit, aby jejich mladého svěřence potkal nepěkný konec na podlaze krčmy. Chytil lotra za vestu, ale podjely mu nohy, takže spadl zády na stůl a rozlil pivo.

Ke stropu se nesl další pokřik.

„Hodně štěstí,“ pravila dobrodružka a ohrnula rty, snad v úsměvu.

„I tobě.“

S těmito slovy se Lukan protáhl davem a vyklouzl z krčmy.

Jakmile vyšel ven, propleskl ho studený vzduch.

Chvíli jenom stál a vychutnával si náhlý klid a noční chlad na kůži. *Tak daleko na severu zřejmě přichází podzim brzy.* Bude si muset koupit nový kabát. Ten, který měl na sobě, byl záplatovaný pozůstatek z doby strávené na Akademii v Parvě, jeho citová hodnota však před zimou příliš nechránila. *Ale aspoň si můžu dovolit něco obstojného,* pomyslel si a rukou spočinul na měšci s penězi u pasu. Z krčmy za ním se nesl křik a on uvažoval, jestli se lotrovi podařilo podříznout švihákovi krk, nebo jestli se mladíkovým strážcům podařilo zmlátit ho do bezvědomí. Ani jednoho nebude svět postrádat.

Lukan vykročil ulicí a vítr ho tahal za límec a cuchal mu plavé vlasy. Jeho otec tvrdil, že větry, které vanou ze Šedých zemí, nejsou přirozené, že jsou důsledkem mocné magie, která před tisícem let zničila faeronskou civilizaci — vzdálené ozvěny události ztracené v dějinách. Ať byla pravda jakákoliv, na pachu, který teď přinášel vítr, nebylo nic přirozeného. Lukan v něm cítil síru, ale jinak mu byl zcela neznámý. *Umírající dech ztracené říše,* tak to kdysi nazval jeho otec. Při té vzpomínce sebou trhl. Bude to jedna z těch nocí, kdy minulost nechce zůstat tam, kam patří. Aspoň měl v pokoji v levné noclehárně pořád ještě tu láhev ginu. *Pokud už ji někdo neukradl.*

I v této pozdní době bylo na hlavní torlaineské třídě rušno. Na nárožích kouřili dobrodruzi doutníčky, v rudé záři domů neřesti se kradly nevěstky a z tmavých zádveří vnucovali překupníci kolemjdoucím ilegální narkotika. Zapálené pochodně tmu příliš nezaháněly, což asi bylo dobře, protože šero odvádělo skvělou práci ve skrývání nejhorších vad na kráse města — drolicí se zdivo, trouchnivější trámy a popraskané chodníky. V Torlaine se dal vydělat majlant, ale jenom málo ze získaných peněz se tu zdrželo déle. Lichváři, kteří financují výpravy do Šedých zemí, do jednoho drželi své majetky v Amberlé mnoho mil na

jih, zatímco těch pár dobrodruhů, jimž se podařilo vydělat nějaké peníze, mělo sklon je v nóbl prostředí rozházet. Na vybraných místech, kde kdysi popíjel a jídal i Lukan.

Než jsem všechno zahodil.

Bylo to tu zase. Začal se v něm probouzet starý hněv. Zhluboka se nadechl a zahnal ho. Jenom alkohol mohl zmírnit jeho hryzáni a obrousit mu drápy. Nejspíš na to padne všechn gin, co mu zbyl, a nepochybně bude ráno naprosto nepoužitelný. Na tomhle bezútesném místě ostatně nebylo skoro nic, kvůli čemu by stálo za to vstávat z postele. *Možná bych se měl dát k některé kumpanii a vyrazit do Šedých zemí. Pokusit se najít vlastní poklad* —

Prudce se probral, náhle celý v pozoru.

Někdo mě sleduje.

Nevěděl, jak to poznal. Byl to nejasný pocit, který si vybrousil během let na cestách. Když spáváte na takových místech jako on a každou noc uléháte s tím, že byste se mohli klidně probudit s nožem přiloženým na krk, získáte pro takové věci cit. Lukan tiše zaklel a odolal nutkání ohlédnout se přes rameno.

„Šeroduší pracky!“ vykřikla prostitutka, která mu vstoupila do cesty, a zamávala něčím, co vypadalo jako vycpaná psí tlapa ovázaná kůží.

„Z cesty,“ opáčil a obešel ji.

„Jenom tři měďáky za dráp z hrůzostrašný šelmy!“

Lukan se otočil. „Ukaž mi to.“

Žena v úsměvu vycenila špinavé zuby a mávala před ním padělkem. On si ho ale nevšímal a díval se jí přes rameno.

Tam.

Do stínu asi čtyřicet kroků od něj zaplula zahalená postava. *Jeden ze strážců toho šviháka?* Ne, ti byli oba velcí chlapi a z toho, co ze svého pronásledovatele stihl zahlédnout, získal dojem, že tenhle člověk je menší. *Možná někdo z krčmy, kdo mě viděl*

odcházet s pytlíkem peněz, a usoudil, že si je vezme sám. No, můžou to zkusit.

„Tak co?“ dožadovala se nevěstka.

„Zdá se, že to ještě bude zajímavé,“ opáčil Lukan a nechal ji tam stát a nadávat. Cestou po hlavní třídě zvažoval možnosti a záměrně udržoval klidné tempo. Instinkt ho nabádal, aby se pronásledovateli postavil, jenomže si nebyl jistý, jestli je sám. Když dojde na čepel, věřil si proti každému protivníkovi, ale pokud by měl čelit více soupeřům, byl by to krátký boj a nejspíš by neskončil v jeho prospěch. Kdyby zaskočil do krčmy či nevěstince, mohl by získat trochu času, ale taky by ho mohli zahnat do kouta. Jeho pokoj v noclehárně neposkytoval útočiště — pochyboval, že by dveře vydržely silnější kýchnutí, natož rameno vetřelce. *Takže zbývá jediná možnost...*

Zabočil do nejbližší uličky a rozběhl se. Držel před sebou nataženou ruku, jako by chtěl zahnat tmu. Před ním svítila zpola zastíněná lucerna odhalující spleť uliček. Zahnul doprava a přeskočil bezvládné tělo, dost možná něčí mrtvolu. Průchod se znovu dělil a tentokrát se vydal vlevo a natočil se téměř bokem, aby se uzounkým průchodem mezi domy protáhl. Byla tu taková tma, že sotva viděl vlastní ruku před obličejem. Něco ho popadlo za nohu, ale podařilo se mu to skopnout. Snažil se zachytit zvuky pronásledování, ale slyšel jenom vlastní přerývaný dech. Protáhl se další uličkou a zakřenil se, když před sebou spatřil světlo. S trochou štěstí se mu podařilo vyjít do boční ulice vedoucí zpátky na hlavní, kde bude moct splynout s davem. Za chvíli bude zpátky v noclehárně, přijet si na svůj útěk z láhve ginu, zatímco pronásledovatel se bude motat ve tmě.

Při tom pomyšlení se usmál, vyrazil z uličky... a ztuhl.

Od ohřívadla, jehož plameny vrhaly stíny na zdi kolem máleho dvorku, vzhlédli tři muži, kteří kolem něho seděli.

Slepá ulička.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe Lukan, když si všiml nepřátelství v jejich očích. „Špatně jsem zahrnul.“

Muži si vyměnili úšklebky a zvedli se, přičemž potěžkávali sbírku zbraní. Lukan se prudce otočil a zjistil, že mu vstup do uličky blokuje čtvrtý chlap. Ten se chlípně culil a plácal si obuškem o dlaň.

No paráda...

Lukan se obrátil k trojici před sebou a litoval svého rozhodnutí zanechat meč pod podlahou v noclehárně. Měl jenom dirk, zatímco vousáč, jehož považoval za vůdce téhle bídne bandy, držel starý meč. Čepel byla zubatá a rezavá, ale hrot vypadal ostře.

„Dej to sem,“ nakázal vůdce a ukázal na Lukanův měšec.

„Někdo mě sleduje,“ odpověděl Lukan a ohlédl se přes rameno, aby se přesvědčil, kde stojí ten grázl za ním. „Pomozte mi je zahrnat a polovina *tohohle* —“ poplácal měšec, „— je vaše.“

„Seru na to. Jednodušší je zabít tě a vzít si všecko.“

Dobrý postřeh. „A dostat se mezi Bezkravného a jeho kořist?“ otázal se Lukan a horečně přemýšlel. „Být vámi, měl bych se na pozoru.“

Při zmínce o nejobávanější kabale asasínů Staré říše vůdce vykulil oči.

„Dreme,“ šeptl jeden z mužů s nádechem obav v hlase. „Něco sem vo nich slyšel. Prej nekrvácej, když je řízneš, vysype se akorát popel —“

„Sklapni,“ štěkl Drem. „Ty historky jsme slyšeli všichni, pitomče. Jsou to jenom hospodský kecý.“ Luskl prsty na Lukana. „Dej to sem.“

„Fajn,“ prohlásil Lukan a odvázal měšec. „Ať je po vašem.“

Drem se zakřenil a natáhl ruku. Ještě se usmíval, když mu Lukan mrštil obsah měšce do obličeje. Chlap přidušeně vykřikl

a klopýtl dozadu. Lukan tasil dirk, otočil se a instinktivně bodl, zatímco grázl za ním zvedal obušek k ráně. Ten překvapeně zamrkal, jak mu Lukanova čepel zajela do krku, a zbraň mu vypadla z bezvládných prstů. Lukan dirk vytáhl ve spršce krve a chlapa odstrčil. Prudce se otočil, zuby vyceněné, zbraň pozvednutou...

A odletěl dozadu po surové ráně do sanice.

Zapotácel se, svět se kolem něj zatočil, viděl rozmazaně a před očima mu poskakovaly plameny z ohřívadla. Nějak udržel rovnováhu, a jak couval, ohnal se dirkem. *Zapomeň na měšec.* Neměl už moc na vybranou, mohl se jenom pokusit o útěk —

Nohy se mu zapletly mezi končetiny umírajícího grázla, který chroptěl na zemi za ním.

Upadl a tvrdě narazil o zem, dirk mu vypadl z ruky. V uších mu hučela krev a cítil ji i na jazyku. Zaskřípal zuby a pokusil se vstát — jenomže ho čísi noha přimáčkla zpátky a vytlačila mu vzduch z plic. Paže mu sevřely silné ruce a přitiskly ho na zem. Vrčel, snažil se vymanit.

O hrdlo se mu opřela studená ocel.

Zamrkal, aby si pročistil zrak.

Stál nad ním Drem. Ruka s mečem se mu trásla potlačovaným vztekem a při každém cuknutí se hrot meče Lukanovi otřel o kůži.

„To byla chyba,“ zasyčel Drem přes rozražené rty.

Lukan s ním celkem souhlasil. Vyplivl krev a trhl sebou nad bolestí v bradě — neměl sice nic zlomeného, ale to byla jenom malá útěcha. *Pomyšlení, že to skončí takhle, že umřu v nějaké zapadlé uličce rukama druhoradých zlodějíčků. Ale nakonec je to možná přesně to, co si zasloužím.*

„Zvedněte ho,“ štěkl Drem a odtáhl meč.

Dva muži Lukana vytáhli na nohy. Svět se kolem něj zatočil.

„Zabils Rosse,“ pokračoval Drem a ukázal na mrtvého, který přestal roztrěseně chroptět. „Za to se postarám, že budeš umírat pomalu a —“ Škubl sebou a vykulil oči. Pomalu klesl na koleno.

„Dreme?“ promluvil jeden z jeho mužů a zamračil se. „Je ti něco?“

Jedinou odpovědí jeho vůdce bylo zasyknutí při výdechu, když přepadl dopředu a odhalil jílec vrhacího nože zaseknutého v zádech. Lukan vzhlédl a na protější zdi zahlédl nezřetelnou postavu. Světlo ohně se odrazilo od oceli, když vytahovala další nůž.

„Pro krev Paní,“ zaklel jeden z mužů a pustil Lukanovu paži. Druhý ho napodobil.

Postava tiše seskočila ze zdi.

„Zdrháme!“ vyhrkl jeden z rváčů.

Lukan by to nevyjádřil lépe — stále se mu motala hlava a nebyl ve stavu, kdy by mohl bojovat. Zatímco oba muži prchali do uličky, popadl svůj měšec a chtěl je následovat, ale zarazil se a podíval se na nůž trčící z Dremových zad. *To není možné.* Když se mu pročistil zrak a on rozeznal vyřezávanou slonovinovou střenku, vyvalil oči. *Tu zbraň znám...*

„Ten nůž jsi kdysi držel,“ poznamenala nově příchozí, když popošla blíž. „Pamatuješ?“

Ten hlas. Sytý a chraptavý, s nádechem talassanského přízvuku. Hlas, který neslyšel roky a nemyslel si, že ho ještě někdy uslyší. Hlas, který ho střídavě chválil a spílal mu — i když většinou to druhé —, jak dětská léta přecházela v dospívání.

„Pamatuju,“ odpověděl a vybavil si, jaký pocit to byl, držet slonovinu v dlani, zatímco se čepel blýskala ve slunečním světle. „Tehdy jsem měl menší ruce.“

„A ty moje měly méně vrásek.“ Příchozí vytáhla nůž z Dremových zad a otřela ho mrtvému o košili.

„Ale pořád umějí házet nožem.“

„Naštěstí pro tebe.“

„Myslel jsem, že po mně jde nějaký zloděj. Kdybych věděl, že jsi to ty, nic z toho by se nestalo.“ Ukázal na tělo muže, jehož zabil. „Nebyl bych musel udělat... *tohle*.“

„Kdyby sis pamatoval aspoň polovinu věcí, co jsem tě učila,“ opáčila zahalená žena, zvedla Lukanův dirk a hodila mu ho, „nebyla bych tě musela zachraňovat.“

Lukan nůž zachytil. „Kdybys mě pozdravila jako *normální* člověk, nebyla bys musela.“ Otřel dirk o Dremovu košili. „Na co si to tady vlastně hraješ?“

„Chtěla jsem zjistit, jak budeš reagovat.“ Hlava v kapuci se naklonila. „Vidět, jak si povedeš. Přesvědčit se, jestli jsi pořád ten mladý muž, kterého si pamatuju.“

„A?“

„Inu, stále se umíš dostávat do potíží.“ Shrnula si kapuci a odhalila obličej s ostrými rysy a olivovou pletí. Tmavé oči mhouřila, jak si ho prohlížela. Běh času zanechal na jejích črtech stopy — vrásky v koutcích očí, pramínky stříbra v havraních vlasech, jako vždy svázaných do ohonu —, ale mračila se stále stejně. „A ta tvá práce nohou... Vypadá to, že jsi notně zrezivěl.“

Lukan se usmál. „Vždycky přísná učitelka.“

Žena jeho úsměv opětovala a léta jako by se z jejího obličejce vytratila. „Tak ráda tě vidím, Lukane.“

„Já tebe taky, Šafie. Nikdy by mě nenapadlo, že tě ještě spatřím, ne po tom...“ Udělal neurčité gesto. „Prostě po tom, co se stalo. Co tady vůbec děláš? Už nepracuješ pro mého otce? *Říkal* jsem ti, že u něj plýtváš svým nadáním. Jsem si celkem jistý, že jsem to řekl i jemu...“

Odmlčel se, když si všiml, jak se jí obličejem mihla bolest.

„Šafie? Děje se —“

„Tady ne,“ opáčila a rozhlédla se kolem sebe. „Neznáš nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit?“

„Mám pokoj v noclehárně.“

„To bude stačit.“

„Nebyl bych si tak jistý. Smrdí to tam, jako by někdo umřel pod podlahou, a —“

„Lukane,“ zarazila ho Šafie a zvedla ruku. „Je to naléhavé. Tak kudy?“

TAKOVÝ LACINĚJŠÍ SLIB

„Tedy,“ pronesla Šafie ve dveřích, odkud si prohlížela pokoj. „Je to...“

„Pořádná díra?“ navrhl Lukan a umístil svíčku do lucerny zavěšené na stropním trámu. Když ji pustil, lucerna se zhoupla a vrhla slabé světlo na stěny s popraskanou omítkou.

„Chtěla jsem být milá...“

„To se ti vůbec nepodobá.“

„...a říct útulné.“

„S věkem zřejmě začínáš být velkorysejší.“ Lukan zapálil další dvě svíčky na stole uprostřed místnosti a plamínky se zamihotaly v průvanu, který profukoval rozbitým oknem. „Nabídl bych ti, že ti pověším kabát,“ dodal, sfoukl tenkou svíčku, s níž zapaloval ostatní, a odložil ji, „ale spíš si ho budeš chtít nechat. Můžu ti ale nabídnout něco k pití.“

„Jsi laskavý,“ odvětila Šafie a zavřela za sebou dveře. „Dám si skleničku parvanského červeného, ročník 17.“

„Spokojíš se i s rokem 19, pokud nenajdu 17?“ Lukan zvedl láhev, která stála nočním stolku, a k tomu dvě skleničky. „Mám tu jenom gin. Sice to není parvanský stříbrňák, ale zahřeje.“

„To bude stačit.“

Nalil dva panáky a jeden podal Šafii. V nejasném světle se na sebe zadívali. Lukan pozvedl skleničku.

„Na...“

„To, že jsem tě našla živého,“ dokončila Šafie s lehkým úsměvem. „A se sklony dostávat se do problémů, jako obvykle.“

„Na potíže a na tvůj jazyk,“ opáčil Lukan a na oplátku se zakřenil. „Nabroušený jako vždy.“

Přitukli si a napili se.

„Máš pravdu,“ promluvila nakonec Šafie. Polkla a zašklebila se. „Tohle není parvanský stříbrný ani náhodou.“

„Kolem čtvrtého pátého panáka už to začne být snesitelné.“ Lukan pozvedl láhev. „Ještě?“

„Pro smilování Paní, ano.“

Lukan jim oběma dolil. Posadili se ke stolu.

„Tak jak jsi mě objevila?“ chtěl vědět Lukan.

„S obtížemi. Není právě snadné tě najít.“

„Rád jsem v pohybu, nezůstávám dlouho na jednom místě. Přišel jsem na způsob, jak utéct před minulostí.“ Zmohl se na úsměv a naklonil skleničku k Šafii. „Asi jsem se mylil.“

„Minulosti nemůžeš uniknout, Lukane. Provází nás celý život, vždy je po našem boku.“

„Ty a ta tvoje talassanská úsloví. Některý věci se nikdy nezmění.“

„Ne,“ odpověděla Šafie a přeměřila si ho pohledem. „Nezmění.“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

„Pořád mám kontakty v každém městě po celé Staré říši.“

„Aha, ovšem. Tvoje stará špionážní síť. Takže jsi mě sledovala?“

„Jak to jenom šlo od chvíle, co jsi odešel z Akademie.“

„Myslíš po tom, co mě z Akademie vyloučili za to, že jsem zabil Giorgia Castoriho.“

„Vidím, že léta tvůj hněv nezmírnila.“

„To máš zatraceně pravdu, že ne.“ Lukanovi ztvrdl hlas. „Byla to nehoda. Ten souboj jsem vyhrál. On na mě zaútočil, když jsem k němu byl otočený zády, a...“ Povzdechl si a vlastní slova zahnal mávnutím ruky. „To je jedno. Víš, co se stalo. A víš, že mám pravdu.“

„Já vím,“ řekla Šafie, „ale doufala jsem, že —“

„Se přes to přenesu? Že se smírím s tím, že mám zničený celý život?“

„Něco takového, ano.“ Na chvíli se odmlčela. „Myslela jsem, že... Kolik je to let, co jsme se viděli naposledy, šest?“

„Víc než sedm.“

„Doufala jsem, že možná budeš schopný se v životě posunout dál.“ Znovu se odmlčela, jako by pečlivě volila slova. „A že jsi třeba dokázal odpustit svému otci —“

„*Odpustit* mu? Po tom, co přijal rozhodnutí Akademie, aniž by se mu postavil?“

„Lukane, nemusíme —“

„Po tom, co se plazil Castoriům u nohou a dal jim všechno, co zbylo z rodinného jmění, jako odškodnění? *Odškodnění*, zatraceně. Giorgio Castori napadl mě, ale já jsem ten, koho označili za vraha a vlastní otec mě vydědil —“

„*Lukane*.“

Když Šafin hlas práskl jako bič, Lukan sebou trhl a její zuřivý pohled ho umlčel jako tolikrát předtím, když byl ještě mladý. „To stačí,“ pronesla důrazně a výraz jí změkkl. „Jsem na tvé straně. Vždycky jsem byla.“

„Já vím. Mrzí mě to.“ Zaskřípal zuby. Cítil se hloupě — o nic moudřejší, než když se potkali posledně. „Jenomže...“

„Takové události dokážou ranit hodně hluboko.“

„Přesně tak. A ať se snažím sebevíc, prostě nemůžu...“ Potřásl hlavou a mávl rukou, jako by tu myšlenku chtěl zapudit. *Kéž by to bylo tak snadné*. „Zapomeňme na to. O čem jsi mluvila?“

„Říkala jsem, že jsem se tě po tvém odchodu z Akademie snažila sledovat. Občas jsi mi pochopitelně zmizel, ale obvykle jsem měla celkem slušnou představu, kde bys mohl být.“

„A to všechno jsi dělala na otcovu žádost?“

„Jednala jsem z vlastního rozhodnutí.“

„Ovšemže ano,“ zabručel Lukan kysele a kopl do sebe gin. „Je to ode mě hloupost — myslet si, že by ctihodnému lordu Gardovovi záleželo na tom, jestli jeho jediné dítě ještě dýchá.“

Dolil si skleničku. „Jak se stařík vůbec má? Nepochybně se pořád zajímá o svoje svitky a faeronské relikvie —“

„Je mrtvý, Lukane.“

Ta slova mu sebrala dech, tělem se mu šířila podivná otupělost a točila se mu hlava. *Mrtvý*. „Já...“ Začal a odmlčel se. Jeho rty se snažily zformulovat slova, třebaže neměl ponětí, co chce říct. *Pro smilování Paní*. „Jak... jak se to stalo?“

Šafie odvrátila zrak a Lukan pocítil znepokojení. Ona přece nikdy neváhala ani se nezdráhala. Pro něj byla stále tou otcovou přísnou správkyní, ženou, která ho učila držet čepel, která ho po smrti matky prakticky vychovala. Když se na něj podívala nyní, tvářila se utrápeně.

„Tvého otce zavraždili.“

„Zavraždili?“ zopakoval. „Ale...“ Nadechl se, snažil se sebrat. *Zavraždili. Pro krev Paní*. Natáhl se pro skleničku a nejasně si uvědomoval, že se mu třesou prsty. Šafie ho chytila za zápěstí a jemně mu zatlačila ruku zpátky.

„Musíš si vyslechnout, co ti chci říct,“ prohlásila pevně. „S čistou hlavou.“

„Tak mi pověz, co se stalo,“ vybídl ji a zaťal pěst tak pevně, až mu zbělely klouby. „Pověz mi všechno.“

„Nebyla jsem tam, když se to stalo.“ Tváří se jí mihl hněv. „Je to už něco přes měsíc —“

„Měsíc?“ *Otec je celou tu dobu mrtvý a já o tom ani nevěděl.*

„Lituju, že jsem tě nesehnala dřív, ale jak jsem říkala, není snadné tě najít.“

Lukan ji sotva slyšel. „Tak dál,“ zamumlal.

„Vracela jsem se z pochůzky,“ pokračovala Šafie. „Na panství jsem dorazila chvíli po půlnoci. Všechno vypadalo normálně — stráže byly rozestavené, nic nepůsobilo nepatříčně. Koně jsem nechala ve stáji, vešla do domu a...“ Odmlčela se a zaťala zuby. „Šla jsem nahoru. Na schodišti jsem na podestě našla ležet Josema,

jednoho ze strážných. Byl mrtvý. Někdo mu podřízl krk — zezadu, pokud můžu soudit. Ani nestačil tasit meč. Rozběhla jsem se do ložnice tvého otce, ale nebyl tam.“

„Ovšemže nebyl.“ Lukan se zmohl na hořký smích. „On přece žil v tý svý zatracený pracovně.“

„Tam jsem se taky podívala vzápětí. Našla jsem ho —“ odmlčela se a polkla, „— na podlaze, pokrytého krví.“

Lukanovi se stáhl žaludek. „Byl mrtvý?“

Šafie kývla. „Byl... měl několik bodných ran. Nemohla jsem nic dělat.“

Lukan se narovnal. Nemohl uvěřit vlastním uším. Ale věděl, že Šafie nelže — sloužila jeho otci dvacet let, o její oddanosti nemohlo být pochyb. Kromě toho měla do každé vrásky v obličeji vepsán hněv — a pocit viny, že tam nebyla. „Kdo to udělal, Šafie?“ zeptal se nakonec. „Do pekla, myslíš, že Castorioví —“

„Ne,“ pronesla důrazně a zavrtěla hlavou. „Tohle s nimi nemá nic společného. Ani s tebou ani s tím, co jsi udělal Giorgiovi Castorimu.“

„Jak si můžeš být jistá?“

„Vlastně nemůžu... Je to jenom pocit. Myslím, že by po sobě zanechali znamení — něco nenápadného, jenom aby nám sdělili, že to byli oni. Ale nenašli jsme nic. Kromě toho se o tvého otce nikdy příliš nezajímali — zášť cítili vždy jenom vůči tobě.“

„Děkuju za připomenutí.“ Hořkost jeho tónu maskovala úlevu, kterou pocítoval. I když se mezi ním a otcem rozevřela široká propast, nikdy by si neodpustil, kdyby jeho minulé činy vedly k otcově smrti. „Pokud ho nezavraždili Castoriové, tak kdo?“ otázal se.

„Nemám tušení,“ přiznala Šafie. „Ale ať to byl kdokoliv, něco hledal — obrátili otcovu pracovnu vzhůru nohama. Všude se válely papíry a dokumenty, i když nedokážu říct, jestli našli, co hledali.“

„V jeho pracovně ale nic nebylo,“ namítl Lukan. „Rozhodně nic, co by stálo za ukradení. Byla to jenom změť starožitností, knížek a svitků plných témat, kterými byl zrovna posedlý. Víš, jaký byl — báje a pověsti, Faeronové, Beztvární a všechny ty nesmysly. Není divu, že se na nás aristokracie dívala svrchu. Nejdřív můj děd prohraje naše jmění a pak se z jeho syna stane samotář posedlý mrtvými civilizacemi a démony z pohádek pro děti.“ Kroutil hlavou. „Ještě že aspoň já jsem se povedl, co?“

„Lukane.“

„Nech toho kárání,“ opáčil, ale nepřesvědčivě. Točila se mu hlava, třebaže nepoznal, jestli je to z pití nebo z toho, co mu Šafie právě vyjevila. Nejspíš z obojího. Přesto, pokud někdy byla chvíle na to mít čistou hlavu, bylo to teď. „Omlouvám se,“ zabručel a zvedl ruku. „To bylo... *nepřístojné*, jak by řekl otec.“

„Bylo.“ Šafie se nepatrně pousmála.

„Ale řekni mi, že se mýlím.“

Úsměv pohasl. „Nemýlíš. Pracovna tvého otce byla přesně taková, jak si ji pamatuješ.“

„Takže to byl nějaký oportunista? Zloděj, který hledal cennosti?“

„To jsem si nejdřív myslela taky, ale nebylo odcizeno nic vzácného. Pamatuješ ten safírový náhrdelník tvé matky, který tvůj otec vždycky míval na té mramorové bustě na podestě? Nikdo se ho nedotkl, i když vrah musel projít přímo kolem něj, aby se dostal do pracovny.“ Potřásla hlavou. „Tohle nebyla obyčejná loupež.“

„Tak co teda hledali?“

„Říkala jsem si, jestli tvůj otec při svém pátrání na něco nenašel. Jeho zájem o Faerony —“

„Chceš říct posedlost,“ prohlásil Lukan trpce. „Faeron tohle, Faeron támhleto... Popravdě on ani o ničem jiném nikdy nemluvil. Zajímal se o ně víc než o vlastní rodinu.“

„Nebudu obhajovat nedostatky tvého otce jako rodiče,“ pravi-
vila Šafie, „ale právě díky své posedlosti byl takový odborník.“

„To zkus vykládat Akademii. Snad tucetkrát odmítli jeho
práce —“

„Lukane, prosím.“

„Promiň. Pokračuj, mluvila jsi o...“

„Jenom jsem uvažovala, jestli tvůj otec neodhalil informace —
snad tajemství —, které jeho vrah chtěl uchránit.“

„O Faeronech?“ Lukan vrtěl hlavou. „Ti zmizeli před tisíci lety.
Co by o nich mohl zjistit, že by to byl pro někoho důvod k vraždě?
Ne, musí existovat jiný motiv.“

„Možná máš pravdu,“ připustila Šafie a poklepávala prsty
o stůl. „Nicméně máme jednu stopu.“ Sáhla do kapsy a vyndala
složený papírek. „Tohle jsem našla u těla tvého otce.“ Natáhla
ruku. „Když útočník odcházel, musel být ještě naživu.“

Lukan si papírek vzal. Náhle mu vyschlo v krku. Lístek byl
pomačkaný a ošoupaný, nejspíš z toho, jak týdný vězel v Šafině
kapse. Lukan ho rozbalil a při pohledu na krvavé skvrny na
spodní polovině stránky se ho zmocnila úzkost. Očima zalétl
ke třem slovům, naškrábaným červeným inkoustem někde upro-
střed. *Ne*, uvědomil si a vytřeštil oči. *Napsané krví. Otcovou krví.*
Nadechl se a pohlédl na Šafii, která mlčela a tvářila se ponuře.
Lukan se znovu podíval na stránku a snažil se soustředit na
slova.

LUKAN SAFRONA ŽANDRUSA

Spustil ruku. Z pohledu na otcův rukopis a z tíhy odhalení
dostával závrať.

„Nespěchej,“ pronesla Šafie laskavě.

Lukan kývl a lokl si ginu. Jak ho tekutina začala pálit v hrdle,
znovu se podíval na papírek. Upíral oči na ta slova, na poslední

ukázkou vzdoru svého otce, napsanou zatímco mu z těla unikala život. Přečetl si vzkaz jednou, dvakrát, třikrát, potichu si ho přeříkával.

Význam prvního slova, jeho jméno, byl celkem jasný — otec očividně mínil zprávu pro něj. Druhé slovo, *safrona*, mohlo znamenat město téhož jména, které stojí na jižním cípu Staré říše, město, o němž toho hodně slyšel, ale nikdy ho nespatriil na vlastní oči. Poslední slovo, *zandrusa*, mu nic neříkalo. Mumlal si ho pro sebe a pátral v paměti, snažil se vybavit si nějakou zmínku, vzpomínku. Nic, dokonce ani sebemenší záchvěv poznání. Vzhlédl a podíval se Šafii do očí. „Nemáš tušení, co je to zandrusa?“

Nepatrně se usmála. „Doufala jsem, že bys mi to mohl říct ty.“
„Nic pro tebe neznamená?“

„Nikdy jsem to neslyšela. Nejdřív jsem si myslela, že by to mohla být totožnost vraha nebo nějaká stopa, ale...“ Pokrčila rameny. „Jestli to je jméno, já ho neznám.“

Lukan se zase zadíval na papírek. „A co Safrona? Mohl mít otec nějaké zájmy tam?“

„Nic, o čem bych věděla.“

„Nedává to smysl.“ Lukan lístek odložil.

„Jedna věc je jasná,“ podotkla Šafie. „Tvůj otec využil poslední okamžiky, aby napsal tuto zprávu. Chtěl, abys ji měl. Takže musí být důležitá.“

„Jenomže my ani nevíme, co to do pekla znamená.“

„Potom musíme jít do Safrony a zjistit to.“

„Jít do...“ Lukan na ni nevěřičně zíral. „Nemůžu jenom tak... Safrona leží stovky líc na jih.“ Vrtěl hlavou. „Ne, musím se vrátit do Parvy. Když je otec mrtvý...“ Odmlčel se a vykulil oči, jak mu to došlo. *Když je otec mrtvý, jsem teď lord Gardova já.* Ta myšlenka zanechala hořkou pachutí. „Musím jít domů,“ pokračoval. „Určitě jsou věci, který vyžadují pozornost. Sídlo —“

„O všechno je postaráno,“ přerušila ho plynule. „Tvůj otec mě v poslední vůli jmenoval poručníkem, dokud se nebudeš moct vrátit a převzít nové povinnosti. Nech mě se zatím o všechno postarat.“

„Ale... jsi si jistá?“

„Lukane, víš, jak málo se tvůj otec zajímal o domácí záležitosti. Byl sice zámecký pán, ale oba víme, kdo se na panství o všechno staral.“

„Já vím, ale... totiž, nechtěla bys po všech těch letech být radši někde jinde, dělat něco jiného? Protože ti nebudu mít za zlý, pokud bys chtěla odejít —“

„Lukane...“

„Nic mi nedlužíš, Šafie, víš to, vid? Pokud něco, já jsem dlužný *tobě* za všechny ty časy, kdy jsi snášela moje hloup—“

„*Lukane*,“ zopakovala důrazně, úplně jako když ho plísnila během lekcí šermu. „Věř mi, když říkám, že bych nic nedělala raději, než pomáhala tobě.“ Zvedla prst. „A jestli se mě ještě jednou zeptáš, jestli jsem si jistá, chrstnu ti ten gin do obličej.“

„To bys neudělala,“ namítl, ale pro jistotu si vzal skleničku. „Ale vážně, Šafie. Jsem vděčný za všechno, co jsi pro mou rodinu udělala. Jak teď, tak za ty roky. Otec ti měl dát zatracenou medaili.“

„Dal mi něco mnohem cennějšího.“

„Ano?“

„Smysl života.“ Šafie se předklonila a sepjala ruce. „Než mě tvůj otec vzal k sobě do služby, byla jsem ztracená. Celý život jsem zasvětila parvanské koruně. Špionáž byla jediné, co jsem uměla. A když to skončilo... Nevěděla jsem, co si počít. Neměla jsem nic. Žádné přátele, rodinu. Žádnou budoucnost. Jenom jsem přemýšlela, jestli za to moje oběti stály. Ale pak mě tvůj otec učinil správný a přijal mě do rodiny. Dal mému životu nový smysl a za to mu budu navěky vděčná. Když je teď Conrad — když je teď tvůj

otec pryč, už mu nemůžu pomáhat.“ Zatařala zuby. „Ale můžu pomáhat jeho synovi.“ Podívala se mu do očí. „Pokud mě bude chtít.“

Lukan na ni dokázal jenom zírat. Ještě nikdy neslyšel Šafii mluvit tak dlouho a s takovou zranitelností. Uvědomil si, že to potřebuje. *A já potřebuju ji, pokud se mám v tomhle zmatku vyznat.* „Bude,“ ujistil ji a pozvedl sklenku. „Vždycky.“

Šafie se usmála a když zvedla svou skleničku a přitukla si s ním, napětí se jí vytratilo z tváře. „V tom případě,“ řekla a napila se, „má první rada jako tvé správkyně zní, že máš dát na slova svého otce.“ Ukázala na papírek s krvavou škrábanicí. „Nevím, na co Conrad v posledních chvílích myslel, ale nepochybně pro něj bylo důležité, aby ses vydal do Safrony a vyhledal tu *zandrusu* — ať je to kdokoliv, nebo cokoliv. Tak jeho poslední přání vyplň. Víím, že jste spolu v posledních letech moc nevycházeli, ale tohle mu dlužíš. Pro lásku, kterou k tobě choval, a pro lásku, o níž víím, že k němu stále chováš ty. Přese všechno.“

„Přese všechno,“ zopakoval Lukan tiše, zatímco se mu v hlavě svářely zármutek, hněv a lítost. „Chtěl jsem se vrátit domů,“ pokračoval a hleděl na svou skleničku. Pomáhalo mu mít něco, na co se mohl soustředit. „Myslel jsem na to tolikrát. Spatřit starý dům, vidět otce, omluvit se za...“ Pohlédl Šafii do očí. „Chtěl jsem se omluvit. Za to, co jsem udělal, co jsem řekl. Nenáviděl jsem ten rozkol, který mezi námi vznikl.“

„Vím, že tvůj otec to vnímal stejně.“

„Říkal jsem si, že není vhodná chvíle, vždycky jsem si našel výmluvu...“ Potřásl hlavou. „A teď je příliš pozdě.“

„Ne, není,“ prohlásila Šafie rázně. „Takhle mu to můžeš vynahradit. Splň jeho poslední přání.“

Lukan zvedl papírek a znovu si prohlížel ta slova. *Zandrusa.* Možná to byl klíč k odhalení otcova vraha, možná šlo o něco

úplně jiného. V každém případě ležela odpověď na tuto záhadu v Safroně. Složil papírek a zastrčil si ho do kapsy. *Budiž tedy.*

„Půjdu,“ prohlásil a setkal se se Šafiným pohledem.

„Odpřísáhni to. Slož krvavý slib stvrzený zlatem.“

„Mám jenom stříbro,“ namítl, stáhl si prsten a podržel ho ve světle svíčky.

Šafie ohrnula ret. „Lacinější kov znehodnocuje přísahu.“

„Tohle byl prsten mé matky. Otec mi ho dal, když zemřela.“

„Pak je to víc než dostačující.“ Vytáhla kosočtvercový vrhací nůž a střípkou napřed mu ho podala. „Tak tedy slož slib stvrzený stříbrem.“

Lukan si vzal nůž a opřel si špičku o dlaň. Zaváhal, náhle se mu zamotala hlava a pocítil závrať z přívalů emocí, které jím stále proudily. Hněv i lítost, obojí ovinuté kolem ostnatého uzlu žalu, jehož trny začíná pocítovat teprve teď. *Otec je mrtvý a já nevím, kdo ho zabil ani proč.* Prudce nasál vzduch skrz zuby a cítil, jak na něj náhle sedá tlak. *Ale já to potřebuju zjistit. Musím.* Jenom si to přiznal, tlak polevil a nahradilo ho něco, co nepocítil už roky.

Smysl života.

Sedm let na útěku před minulostí, ale s tím je teď konec. Když si čepelí zlehka přešel přes levou dlaň, zašklebil se. Přitiskl prsten do kapek krve a sevřel ruku v pěst. „Skládám krvavý slib stvrzený stříbrem,“ odříkal s očima upřenýma na Šafii, „splním otcovo poslední přání. Půjdu do Safrony. Najdu jeho vraha a poženu ho před spravedlnost. Tak se staň.“

„Tak se staň,“ zopakovala Šafie.

Lukan jí nůž vrátil a zadíval se na svou zakrvácenou dlaň. *Možná jsem se řízl moc hluboko.* „Asi nemáš —“

Hodila mu čistý kapesník.

„Nejrychlejší způsob, jak se dostat do Safrony, je po moři,“ vysvětlovala Šafie. „Jeď na jih do Deladrinu — mělo by ti to zabrat jenom pár dní. Tam si najdeš loď.“

„Lod? To bude drahé.“

„A proto budeš potřebovat tohle.“ Sáhla do kapsy a vytáhla obálku s pečeti ze zeleného vosku se dvěma stylizovanými písmeny B. „Akreditiv od Bankovního domu Brandt a Balinor v Parvě,“ sdělila mu v odpověď na jeho tázavý pohled. „Podepsaný mnou jako správkyní tvého panství a vykonavatelkou závěti. Pokud navštívíš jejich pobočku v Deladrinu, můžeš dopis vyměnit za dva dukáty z otcova — ze *svého* účtu. Postačí to na cestovní výdaje a zásoby, které budeš potřebovat. Lituju, že ti nemohu dát víc, ale... no, majetek tvé rodiny už není, co býval.“

To sám moc dobře vím. „Děkuju,“ řekl Lukan, když si bral obálku. „Za tohle i za všechno ostatní.“

„Není zač.“ Šafie se zvedla od stolu.

„Ty odcházíš?“

„Mám ubytování na druhé straně města, kde je to trochu... *kultivovanější.*“ Usmála se. „Slyším, jak mě volá sklenka slušného červeného a hodlám ji vypít, zatímco si budu dopřávat horkou koupel.“

„Ale vždyť toho musíme tolik probrat,“ namítl Lukan a trhl sebou, jak si na zkrvavenou dlaň přitiskl kapesník. „A ty mi musíš povědět, co víš o Safroně —“ Šafie ho přerušila tím, že vytáhla odrbanou knížečku s oslíma ušima a hodila ji na stůl. „Co je to?“ zeptal se a snažil se rozluštit vybledlý titul na přebalu.

„*Průvodce Safronou pro aristokrata,*“ odříkala Šafie, „od Vellerase Gellameho, cestovatele, filozofa a poety.“

„Zní jako kašpar.“

„To taky je. Hezké čtení.“

„Počkej, určitě toho musí být víc, co mi můžeš povědět. Copak jsi v Safroně nebyla za svých špionských dnů?“

„Žel ne. I když by slunce bývalo představovalo pěknou změnu proti nekonečnému saldarinskému dešti.“ Zvedla obočí. „Ty jsi

v každém případě ten s akademickým vzděláním. Určitě jste probírali dějiny a zeměpis Staré říše.“

„Určitě ano.“

„Že ty jsi na žádné hodině nebyl?“

„Ovšemže ne. Za koho mě máš? Ale pokud tě to utěší, *tvoje* hodiny boje beze zbraně jsem při několika hospodských rvačkách využil.“

„Neutěší,“ utrousila Šafie, byť ne bez náznaku úsměvu. Ukázala na knížečku. „Nepovím ti nic víc, než co stojí tam, tak si to určitě přečti. Z Gellameho příručky získáš o Safroně slušný přehled, pokud sneseš ten jeho květnatý jazyk.“ Zamračila se. „Byla tu jedna věc... Ne, zapomeň na to.“

„Povídej.“

„To jen... vyprávěl mi to kolega před mnoha lety. Jenomže jsme popíjeli a já si byla jistá — tehdy, stejně jako dnes —, že mi věšel bulíky na nos. Něco o obřích...“ Mávla rukou. „Byl to šprým, jak jsem říkala, a on by zřejmě zemřel smíchy, kdyby zjistil, že jsem ho brala vážně. Zapomeň na to. Gellame se o ničem takovém nezmiňuje, takže je to téměř jistě nesmysl.“

„A pokud není?“

„Můžeš mi o tom pak povyprávět.“ Šafie vykročila ke dveřím.

„Snad bychom mohli zítra...“

„Za svítání budu pryč, zatímco ty, jak předpokládám, nevstaneš před polednem.“

Lukan se zakřenil. „Znáš mě až příliš dobře.“

„Musím,“ odtušila suše. „Koneckonců jsi teď můj chlebo-dárce.“

„Doufám, že ti platím dostatečně.“

„Ach, řekla bych, že je tu prostor pro zlepšení.“ Usmála se a v tmavých očích se jí blýsklo, než zase zvažněla. „Hodně štěstí, Lukane. A buď opatrný — jsi hrozbou pro otcova vraha a pokud zjistí, proč ses vydal do Safrony, stane se z tebe jeho další cíl.“

Cestuj pod falešným jménem, nikomu nevěř a drž rozum v hrsti. Až se vrátíš, uvidíme se v Parvě.“

„*Pokud se vrátím.*“ Lukan vstal a svou bývalou učitelku objal — což by ho před lety nenapadlo ani ve snu, dnes mu to ale připadalo naprosto přirozené. Šafie strnula, jako by ji zastihl nepřipravenou, a pak kolem něj ovinula paže.

„Tvůj otec tě miloval, Lukane,“ pronesla, když od sebe odstoupili. „Přeše všechno, co se mezi vámi stalo. Nikdy na to nezapomeň.“

„Pokusím se.“

„Odpočiň si. Čeká tě daleká cesta.“

S těmito slovy byla pryč, ozvalo se jenom vrznutí dveří, když se za ní zavřely. Lukan se posadil zpátky ke stolu, začal znovu studovat papírek a představoval si, jak se na něj tiskne otcova ruka, když škrábal svá poslední zoufalá slova ve snaze sdělit něco synovi, jemuž se již dávno odcizil. *Jakou záhadu jsi mi to zanechal, otče?* Pustil papír z prstů, natáhl se pro láhev a dolil si do skleničky zbytek ginu. *Měl bych něco říct. Připít starouškovi na jeho poslední cestu.* Jenomže slova nepřicházela.

Stejně se napil a začal se věnovat cestě, kterou měl před sebou, a cíli na jejím konci. *Safrona*. Třebaže o městě samotném nevěděl téměř nic, jeho polohu znal docela dobře z hodin, které strávil civěním do mapy připevněné na stěně otcovy pracovny. *Safrona* ležela na nejjižnějším cípu Staré říše a přes Žezlové moře hleděla na Zar-Gosu, nejsevernější z Jižních královenství. *Vedli proti sobě válku? Víc válek?* Snad se měl namáhat víc chodit na hodiny dějepřavy. Kdysi viděl olejomalbu — *Soumrak se snáší na Safronu*, kdoví, proč mu ten název uvízl v hlavě — a uchoval si nejasný obraz slunce, které klesalo za bronzové kupole a střechy z červených tašek, a dlouhících se stínů táhnoucích se přes dvory plné fontán a pomerančovníků. Mohl jenom hádat, jak věrný obraz to ve skutečnosti byl, protože

staří mistři rozhodně uměli přehánět krásu a vznešenost. *Ne-
pochybně to brzy zjistím.*

Jak brzy, to byla zcela jiná otázka. I lodí to do Safrony bude jistě trvat nejméně tři týdny. Na druhou stranu o lodích nevěděl zhora nic. Jeho jediná zkušenost s plavbou pocházela z veslování na rybníku v parvanském vévodském parku, kde lokal víno a snažil se shodit stejně opilé kamarády do klidných vod. Při té vzpomínce se usmál, ale hned vzápětí odletěla a na její místo se hrnuly další otázky. *Jak teplo bude tak daleko na jihu?* Nakonec, Safrona nebyla daleko od Jižních královenství a jejich velkých pouští. *Jenomže bude pomalu podzim, tak že možná nebude takové horko.* Kopl do sebe zbytek ginu. Otázky mohly počkat. Noc byla ještě mladá a Lukan poplácal měsíc, který povzbudivě zacinkal. Měl dost peněz, aby se díky nim dostal do nějakých potíží. Ne potíží s noži zamířenými do obličejů, chtěl ale najít něco — cokoliv —, co by odvedlo jeho myšlenky od pocitů viny a zármutku, jež se mu uhnízdily v srdci.

Zítřek se o sebe postará sám.

MATKA MĚST

Prudké zaklepaní na dveře kajuty vytrhlo Lukana ze spánku.

„Běž pryč,“ zavrčel — nebo se o to aspoň pokusil. Jazyk měl přilepený na patro. Uvolnil ho a zašklebil se nad nakyslou pachutí v ústech. *Další noc plná rumu.* Během druhého týdne plavby bylo takových spousta. Kapitán lodi — bodrý chlapík, velký jako medvěd, jménem Graziano Grabulli — začal Lukana každou noc zvát do své kajuty na skleničku či dvě (nebo víc) rumu. Jako většina lidí z Talassanských ostrovů rád mluvil, většinou o sobě a svých pestrých hrdinských činech a eskapádách — a že jich bylo hodně. Lukan byl ochoten něčemu z toho věřit (jako třeba kapitánovu setkání s černým žralokem, neboť měl na předloktí stopy po zubech jako důkaz), ale byl si jistý, že jiné (například tvrzení, že viděl slavnou loď duchů zvanou *Pýcha prince Relaira*) jsou v podstatě jenom smyšlenky. Nicméně od muže, který měl — jako pozornost Tamberlinské obchodní společnosti — na levém zápěstí cejch, který ho označoval za bývalého piráta, se dal nedostatek pravdomluvnosti očekávat. Grabulli byl naštěstí s rumem velkorysejší než s lhaním.

Druhé zaklepaní, pomalejší, uvážlivější.

„Vypadni!“ houkl Lukan. Obrátil se ve visutém lůžku a pranic se mu nezamlouvalo, jak mu poskočil žaludek. Ve spáncích mu pomalu sílila bolest.

Dveře se s vrznutím otevřely.

Pro smilování Paní.

Otevřel oči a zašilhal do slunečního světla, které dovnitř pronikalo jediným kulatým okénkem a projasňovalo maličkou kajutu, která byla poslední dva týdny jeho domovem. Grabulli mu slíbil bydlení hodné krále, ale kajuta sotva stačila pro krysy

číhající v koutech. I komory na košťata byly mnohdy větší. A taky čistší.

Zamrkal na postavu stojící ve dveřích, než v ní poznal štíhlou postavu lodní služtičky.

„Snad jsem ti řekl, že máš vypadnout,“ zavrčel.

Dívka pokrčila rameny a posunkem naznačila, že ho neslyšela.

„Ale ano, slyšela. Možná jsi němá, ale hluchá nejsi.“

Dívka si ho nevšímalá a přešla k toaletnímu stolku, jenž byl spolu se stoličkou jediným nábytkem v kajutě. Zvedla dýku, kterou Lukan vyhrál na jednom členovi posádky na začátku plavby, ještě než s ním všichni odmítli hrát, a obrátila ji v ruku. Oči upírala na granát zasazený v hrušce.

„Polož to.“

Poslechla a s přehnanou opatrností vrátila dýku na stolec.

„Máš teda kuráž, dítě, to ti přiznám. Co do pekla chceš?“ Rukama ukázala tvar: palce přitisknuté k sobě, prsty sepjaté.
Kapitán.

„Grabulli? Co s ním?“

Ukázala na Lukana — *ty* — a pravou rukou udělala zobák, který otevřela a zavřela. *Mluvit.*

„Cože, *ted?*“ Lukan sebou trhl, jak si palcem zamnul pravý spánek. Bolest hlavy zesilovala a dívka mu zrovna nepomáhala. „Vyřid' mu, že za chvíli vstanu... je zatraceně brzo.“

Udělala ve vzduchu kruh a zvedla devět prstů. *Devátá hodina dne.*

„Ano, jenomže to je pro mě ještě příliš brzy.“

Sekla rukou. *Hned.*

Lukan tiše zaklel. „No dobře, ať je po tvým. Vyřid' tomu parchantovi — ehm, řekni *kapitánovi* — že tam hned budu.“

Kývla, znovu se otočila ke stolku a na rtech jí pohrával úsměv.

Lukan zvedl prst. „Ať tě to ani nenapadne —“

Sebrala dýku a vyrazila ze dveří.

„Ty drzá malá...“ Lukanovi se podařilo dostat jednu nohu ze sítě, jenomže druhá se mu do ní zamotala, když se za dívkou pokusil vrhnout. Místnost se převrátila a on najednou ležel na zádech a síť se houkala nad ním, zatímco cupitání jejích nohou mizelo v chodbě. Pokusil se vstát, ale vzdal to, když se mu rum v žaludku varovně zčeřil a hrozilo, že ho rychle opustí. Lukan se zaúpěním klesl zpátky na podlahu a zavřel oči.

Grabulli může ještě chvíli počkat.

„Á, přítel Likán!“ volal Grabulli z přídě *Slunečnice* a jako obvykle zprznil Lukanovo jméno. Kapitán byl v nezaměnitelném kabátci z červeného sametu, o němž tvrdil, že je to dárek od nějakého knížete, i když Lukan měl podezření — soudě podle vybledlých skvrn a mizerné kvality krajek —, že ho ve skutečnosti našel na bleším trhu v nějakém odlehlém přístavu. „Skvělé, že ses k nám připojil. Krásný den, ne?“

Možná kdybych neměl kocovinu. Takhle bylo slunce až příliš prudké a obloha až příliš jasná. Nicméně bríza, která se do Lukana opírala a čechrala mu vlasy, dokázala účinně zahnat bolest hlavy. V odpověď na kapitánova slova mávl líně rukou a opatrně vyrazil přes palubu, přičemž se usilovně snažil vyhubat členům posádky, kteří vytahovali lana a volali na sebe tím zvláštním zpěvavým nářečím, které zřejmě tvořily téměř výhradně nadávky. Když došlo na invektivy, byli námořníci na *Slunečnici* kreativní, jak ostatně předvedli, když je Lukan obíral při kartách. Teď se rozhlížel kolem sebe, ale služtičku nikde neviděl. Nepochybně se objeví později — pochopitelně bez dýky. *Ne že by na tom záleželo*, říkal si Lukan, když šplhal po schůdcích na příd. *Ten zatracený granát byl stejně falešný...*

„Ranní slunce pro tebe, příteli Likáne,“ zdavil Grabulli a křemil se přes černou spleť vousů.

„A večerní hvězdy pro tebe,“ opáčil Lukan, čímž dokončil tradiční talassanský pozdrav, a připojil se ke staršímu muži u zábradlí. Stále si nebyl jistý, kdy vlastně Grabullimu prozradil svou pravou totožnost — nepochybně to bylo během některé z pijatyk protažených dlouho do noci, kdy mu rum rozvázal jazyk a on se přestal hlídat. Možná to byl Grabulliho záměr od samého začátku a jeho přehnané historky sloužily jenom jako krytí, zatímco alkohol odváděl svou práci. *Nebo jsem možná z alkoholu paranoidní.*

„Vypadáš zadumaně,“ poznamenal Grabulli a levou rukou plácl Lukana přes prsa. „A ještě bledší než obvykle.“ Zamračil se. „Jsi v pořádku, ano?“

„Jsem v pořádku.“

„Tak mi pověz, co se ti honí hlavou.“

Už tak jsem ti prozradil až moc. „Jenom si říkám, co je tak důležité, že jsi mě probudil v tuhle nebožskou hodinu.“

Kapitána se zazubil a ukázal na obzor. „Podívej se sám.“

Lukan si zastínil přimhouřené oči před sluncem a pátral v oceánu. Uvědomil si, že se nedívá jenom na masu vody — v dálce se tmavě rýsovaly hory.

„Pevnina, příteli Likáne!“ Grabulli ho poplácal po rameni. „Do hodiny přistaneme v Safroně. A dorazili jsme o dva dny dřív oproti plánu, přesně jak jsem slíbil.“

„Říkal jsi tři dny.“

„Musím poprosit za prominutí, ale říkal jsem dva.“

„Říkal jsi tři a pak jsi třikrát praštil lahví rumu o stůl pro případ, že bych tě nepochopil. A když jsem se tvářil nedůvěřivě, zakřičel jsi to znovu.“

„Dva dny, tři dny...“ Grabulli nafoukl tváře a pokrčil rameny. „Co na tom záleží? Není v tom skoro rozdíl, ne?“

Lukan se usmál při představě, že kapitán stejně přistupuje i k celním úředníkům. *Není divu, že si ho Táberlinská obchodní společnost ocejovala.* Střelil pohledem zpátky k obzoru. „Jsi lump,“ prohodil.

Grabulli se zasmál. „Tak na tomhle se shodneme!“

Zatímco kapitán *Slunečnice* pobíhal po palubě a hulákal rozkazy na posádku, která se začala připravovat na přistání, Lukan zůstal na přídi a díval se, jak se hory v dálce přibližují. Uběhlo půl hodiny, než konečně zahlédl slavnou faeronskou dominantu Safrony, tmavou stavbu zbudovanou ze záhadného černého materiálu, který Faeronové používali na všechny budovy.

Když se *Slunečnice* přiblížila ještě víc, musel Lukan natahovat krk, aby pobral celou výšku věže, která dozajista přesahovala dvě stě stop. Hladký povrch připomínal sklo, s výjimkou horních pater, jež se rozevírala ven jako zlomené černé prsty, jako by uvnitř něco vybuchlo.

„Ebonova ruka,“ zamumlal Lukan. „Je působivější, než jsem si představoval.“

„Chovej se v Safroně slušně, příteli Likáne.“ Grabulli plivl přes zábradlí. „Tam bys skončit nechtěl.“

„Co tím myslíš?“

Kapitán ukázal rukou. „Podívej se sám.“

Jak *Slunečnice* proploovala kolem věže, Lukan zahlédl několik veslic pohupujících se u chátrajícího dřevěného mola. Dvě postavy v černých, stříbrem lemovaných stejnokrojích vlekly třetí — muže v hrubě tkané haleně a se svázanýma rukama. Jak stoupali po schodech vedoucích od konce mola nahoru ke klenutému průchodu, muž se začal vzpírat. Zvrátil hlavu, otevřel ústa, jeho křik ale na *Slunečnici* nedolehl, a pak ho ti dva odvedli

do věže. Lukan se zadíval na praporec visící nad vchodem, zkřížené stříbrné klíče na černém poli.

„Čí je to znak?“ zeptal se.

„Safronské inkvizice,“ odpověděl Grabulli a zachmuřil se. „Ochránci zákona a řádu v tomhle krásném městě, nebo se nám to aspoň snaží namluvit.“ Znovu si odplivl přes zábradlí. „S nimi se zaplést nechceš, příteli Likáne.“

„To nemám v plánu. Takže oni využívají Ebonovu ruku jako vězení?“

„Přesně tak. A prý je strašné. Co jsem slyšel...“ Potřásl hlavou. „V každém případě,“ pokračoval a zase se zakřenil, zatímco ukazoval na blížící se město, „pohleď na Klenot jihu, Matku měst!“

Lukan obrátil pozornost zpátky k Safroně. Město se rozkládalo podél půlměsíčné zátoky a na úpatí kopců, mlhavá tapiserie červených taškových střech a bezpočtu bronzových kupolí lesknoucích se v odpoledním slunci. Grabulli ukázal na největší z nich, poblíž středu města.

„Dům Paní,“ oznámil s posměšnou uctivostí. „Kde nás Paní sedmi stínů všechny soudí.“ Říhl si. „Tedy pokud takovým věcem věříš.“

„Takže ty nejsi věřící? Jsem šokován.“

„Věřím v sílu oceli, příteli Likáne! V barvu odvahy, v —“

„Jazyk lži?“

Grabulli ho praštil do paže trochu silněji, než bylo nutné. „Přesně tak. Jsi chytrý hoch.“

Lukan sebou trhl, protože se mu v žaludku znovu varovně vzdmul alkohol. *Ne dost chytrý.* „Co je to za místo?“ zeptal se a ukázal na velkolepou budovu s věžičkami korunující ostroh na východním konci zátoky, působivě se tyčící nad městem.

„To je vévodský palác na Borjově srázu,“ odvětil kapitán. „Jenomže vévoda vládne Safroně pouze podle jména. Vidiš ty

věže?“ Ukázal na sedm kamenných věží, které se zvedaly na úpatí hor za městem. „Ty patří hedvábné sedmě — nejmocnějším patricijům. Sedma ovládá Zlatou radu, což je v Safroně skutečná politická moc.“

„Tak jsem to četl,“ přitakal Lukan a vybavil si *Průvodce Safronou pro aristokrata* od Vellerase Gellameho. Podařilo se mu přečíst dvě třetiny knížky, než s ní po jedné obzvláště květnaté metafoře mrskl přes kajutu a nehodlal ji znovu vzít do ruky. Grabulli stále ještě mluvil, ale Lukan ho neposlouchal, místo toho hleděl na ohromnou rozlohu Safrony. Někde tam ležela odpověď na otázku kdo nebo co je zandrusa. *A proč otec to slovo napsal vlastní kroví.*

„Jsi nějak zamlklý, příteli Likáne,“ podotkl Grabulli a poškrábal se v černém vousu. „Myslím, že jsi ztratil řeč.“

„Je to působivý pohled,“ přiznal Lukan.

Velleras Gellame tvrdil, že Safrona je největším obchodním střediskem Staré říše, a i když ten šašek svůj spisek napsal před padesáti lety, počet plavidel nacpaných v zátoce naznačoval, že jeho tvrzení je platné dodnes. Jak se blížili k přístavišti, Lukan poznával lodě z nejrůznějších měst Staré říše — z Deladrinu, odkud sám vyplul, z Tamberlinu, a dokonce i z dalekého Korslakova. Byly tu dau z Jižních královenství, většinou plující pod vlajkou Zar-Gosy se třemi stříbrnými kruhy na světlemodrém poli. Zahlédl dokonce i štíhlé plavidlo s karmínovými plachtami z některého přístavu ve Smutečném moři, jehož černý, lakovaný trup byl složitě vyřezávaný. V bríze se třepetalo nespočetně vlajek a praporců a nade vším kroužili rackové.

„Ještě jsem snad neviděl tolik lodí,“ poznamenal Lukan.

„Já ano,“ opáčil nonšalantně Grabulli. „I když polovina z nich hořela. Včetně té moje.“ Pokrčil rameny. „Většina z nich tu je nepochybně kvůli oslavám. Stejně jako my, což?“

„Jakým oslavám?“

Kapitán po něm střelil přísným pohledem. „Velké restaurace, pochopitelně.“ Nad Lukanovým nechápavým výrazem přivřel oči. „Symbolická výměna stříbrného oštěpu... Ty vážně nevíš, o čem mluvím?“

Lukan se zakřenil. „Nemám nejmenší ponětí.“

„Co tě tedy přivádí do Safrony, příteli Likáne?“

„Osobní záležitost,“ odpověděl Lukan, odhodlaný neprozradit nic dalšího. „Ale nikdy jsem neodmítl dobrou tancovačku. Co slavíme?“

„Musíš přece vědět o velké válce mezi Safronou a Zar-Gosou, ano?“

„Něco málo...“

„Námořní střet, jemuž podobný svět jakživ neviděl!“ Kapitán se rozehrával. „Stovky lodí zničené, tisíce chrabrých námořníků ztraceno na obou stranách! A pak, během rozhodující bitvy —“

„Dorazil se svou flotilou korzářský pán ze Zničených ostrovů v naději, že vyřídí dva nepřátele jednou ranou,“ dokončil Lukan, protože si vybavil jednu z mála lekcí, na něž se na Akademii obtěžoval dojít. „A tak se Safronané a Zar-Gosané spojili a korzáry porazili. Tento čin ukončil válku.“

„A ukul nově nalezený mír mezi městy, který trvá už čtyřicet let,“ doplnil Grabulli a mávl rukou. „Ohromný příběh, co myslíš?“

„To teda,“ souhlasil Lukan. „Takže tyhle oslavy jsou k příležitosti výročí konce války?“

„Přesně tak. A taky stvrzují obnovené přátelství mezi oběma městy.“

„Aha. Říkal jsi něco o oštěpu?“

„Stříbrný oštěp!“ Grabullimu se rozzářily oči. „Faeronská zbraň, oplývající divoškou krásou, která kdysi náležela samotnému korzářskému pánovi, jenž ji nesl do poslední bitvy. Zar-goský

admirál prý po bitvě nabídl oštěp svému safronskému protějšku jako gesto přátelství, a tak si ho od té doby obě města každou dekádu vyměňují, když obnovují slib míru. Tentokrát hostí oslavy Safrona, a proto...“ Ukázal na spousty lodí v zátocce.

„Takže předají oštěp, někdo pronese řeč a pak se všichni opijí?“

„Přesně tak, příteli Likáne! Slavnost započne za pár dní. Dost času, aby sis vyřídil svoje obchodní záležitosti a přišel na slavnost, co?“

„Možná.“

Grabulli si odkašlal do pěsti. „Ehm, když už mluvíme o obchodě...“ Otočil se a luskl prsty. U zábradlí se k nim připojila druhá důstojnice ze *Slunečnice*, která měla nasazený třírohý klobouk v rozpustilém úhlu, jenž byl v naprostém nesouladu s jejím zamračeným výrazem. Držela pytel, jehož spodek byl zabarvený — snad vínem —, ale Lukan tušil něco zcela jiného. Za ní stáli zbývající dva členové posádky — hromotluci, kteří vypadali, že prošli slušným počtem hospodských rvaček — s pozorným výrazem a napjatým postojem. Jako by očekávali potíže.

„O co jde, Grabulli?“ dotazoval se Lukan ostražitě a litoval, že se neopásal mečem, než se vypoťácel z kajuty.

„Musíme probrat otázku placení, příteli Likáne. Jak vidíš, dopravil jsem tě do Safrony v naprostém pořádku.“

„Dostaneš svých sedm stříbrných. Dal jsem ti své slovo.“

„Ano, totiž...“ Kapitán se zakřenil, až se mu zablýskl zlatý zub. „Cena se právě zvedla.“

„Dohodli jsme se na sedmi stříbrných,“ zopakoval Lukan tvrdším tónem. „Potřásli jsme si rukama na sedm stříbrných, i když jsem měl tušit, že pro piráta to zjevně moc neznamená.“

Jeden z námořníků popošel blíž, ale ztuhl, když Grabulli zvedl ruku. „Taky jsme se dohodli,“ hovořil kapitán, „že se nedotkneš

nákladu v podpalubí. A přece si tady Sandra onehdy všimla, že byla otevřená jedna bedna a zřejmě je v ní o něco méně tabáku, než když jsme vyplouvali z Deladrinu.“

„O *hodně* méně,“ upřesnila důstojnice zamračeně.

„Takže chápeš,“ pokračoval Grabulli a rozhodil rukama, „že máme menší problém.“

„Nemáme žádný problém,“ ujistil ho Lukan s povzdechem. Proklouzl do podpalubí, když hledal láhev něčeho, *čehokoliv*, co by bylo lepší než drsný rum, který pil. Místo toho našel zásobu Purpurového draka, prémiového parvanského dýmkového tabáku a... inu. Jedna troufalá kuřba se proměnila v několik desítek. „Co můžu říct?“ Vrhla na Grabulliho lítostivý úsměv. „Asi jsem našel zalíbení v chuti domova.“

Kapitán se zamračil. „Tvrdil jsi, že pocházíš z městečka poblíž Deladrinu.“

„Ach...“

„Okradl jsi nás,“ zasyčela Sandra a zamračila se ještě víc.

„Pro smilování Paní, jste *piráti*.“

„Opatrně, příteli Likáne,“ varoval ho Grabulli, tentokrát beze stopy svého obvyklého humoru.

„Tak dobrá.“ Lukan rozhodil rukama. „Mrzí mě to. Neměl jsem ten tabák brát. Napravím to. Zaplatím za množství, které jsem si vzal.“

„Čtrnáct stříbrných.“

Lukan zamrkal. „Já... *cože?*“

„Čtrnáct stříbrných,“ zopakoval kapitán. „Cena za tvou cestu se právě zdvojnásobila, příteli Likáne.“

„Já ale tolik peněz nemám.“

„Oba víme, že to není pravda.“

„Špehoval jsi mě v mé kajutě, kapitáne?“

Úsměv se vrátil, zablýsklo se v něm zlato. „Na palubě mojí lodi nejsou žádná tajemství.“

„A když odmítnu zaplatit?“

„Hodíme tě přes palubu. Není to nic osobního, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Lukan se zadíval na vzdálené molo. *Už ne tak vzdálené...* „Nevypadá to tak špatně,“ prohodil s větší kuráží, než jakou cítil. „To doplavu.“

„Cha, myslíš?“ Grabulli znovu luskl prsty.

Sandra sáhla do pytle a vytáhla kus syrového masa, mezi prsty jí crčela krev. Došla k zábradlí a hodila maso do vody. Dopadlo a sotva to cáklo. Vzápětí hladinu rozrazil skvrnitý, pískově zbarvený čenich a Lukan zahlédl černé oko a rozšklebenou tlamu plnou zubů ostrých jako jehly, lemovanou zvláštním záhybem kůže, který vypadal skoro jako hřívá.

Tvor zmizel zpátky ve vlnách, maso si vzal s sebou.

„Lví žralok,“ vysvětlil Grabulli s leskem v oku. „Zátoka je jich plná. Musí za tím být vnitřnosti z rybáren, ty je sem přitahují, i když jim spřízněnci určitě občas hodí i chutnější sousto.“

„Spřízněnci?“

„Zločinecké podsvětí v Safroně.“ Grabulli Lukana plácl po zádech. „Ještě pořád si chceš zaplavat, příteli Likáne?“

„Ne tak moc, jako si chci zachovat všechny končetiny.“

„Cha! Potom vypadá čtrnáct stříbrných jako slušná cena za takovou výsadu, ne?“

„Dobře,“ odvětil Lukan a podíval se kapitánovi do očí. „Čtrnáct stříbrných a zapomeneš na mě. Pokud se tě někdo zeptá na jméno pasažéra, kterého jsi nabral v Deladrinu, povíš mu, že se jmenoval... Dubois. Bastien Dubois.“ Napřáhl ruku. „Platí?“

„Já ti nevím, příteli Likáne,“ přemítal Grabulli a popotahoval se za černý vous. „Jsem vyhlášený pro svou dobrou paměť.“

„Dost těch keců,“ opáčil Lukan s větším přesvědčením, než jaké cítil. „Jestli se mě pokusíš podojit ještě víc, risknu to se žraloky.“

Grabulli si vyměnil pohled se Sandrou. Jeden ze siláků za nimi zapraskal potetovanými klouby.

Lukan se chvíli bál, že zašel příliš daleko.

Pak se Grabulli zasmál, popadl ho za ruku a sevřel mu ji železným stiskem. „Vítejte v Safroně, pane Duboisi.“

BLEŠKA NA BLEŠÍM TRHU

Cestovatelův první dojem ze Safrony, takto totiž začíná pojednání Vellerase Gellameho, připomíná setkání s okouzující a půvabnou pannou, vonící jasmínem a zimolezem, jejíž smích zní jako zvony v dálce.

Lukan začínal tušit, že Gellame si příliš přihýbal kořalky. *Nebo možná jenom dorazil jinou cestou.* V každém případě byl Lukanův první dojem ze Safrony poněkud jiný. Na dvou potetovaných námořnících bušících do sebe až stříká krev, zatímco je jejich druhové povzbuzují, nebylo nic okouzujícího a na přistavních dělnících, zlitých potem při vykládání sudů a pod dohledem nesouhlasně se tvářících celních úředníků, zase nic půvabného. Ani tu nebyl cítit jasmín a zimolez, spíš hniјící ryby, kouř a čerstvé výkaly. A co se zvuků vzdálených zvonů týče... nepochybně je přehlušila kakofonie křiku, smíchu, psiho štěkotu a vrzání přistavních vrátek.

Jak tam tak Lukan stál, zavalený obrazy a zvuky neznámého města, cítil, jak mu na ramena jako mrtvá váha sedá nesmírnost jeho úkolu. Spolu s tím přišel strach, který ho sledoval na každém kroku od odjezdu z Torlaine, našeptával mu, že je to beznadějný podnik, že význam slova zandrusa zůstane záhadou. Že na spravedlnost, kterou slíbil svému otci, nedojde, že nad ním bude nadosmrti viset jako stín. *Jako bych stínů neměl už tak dost.* Podíval se na moře a pátral po veslici, která ho vyložila na nábřeží. Málem ji zavolal zpátky, jenomže už byla mimo doslech, na cestě ke *Shunečnici* kotví v zátoce. Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat a doufat v nejlepší.

Obrátil se k rušnému nábřeží a upravil si tlumok. *Jdu si pro tebe, zandruso,* řekl si v duchu, zhluboka se nadechl a vykročil. *At' jsi kdokoliv, nebo cokoliv.*

Krátce nato už Lukan hleděl do chřtánu gigantické obludy.

Pochopitelně o ní slyšel různé příběhy — spolu s Ebonovou rukou se jednalo o jednu z nejproslulejších safronských dominant —, jenomže historiky z doslechu a odkazy v bezpočtu her a písní ani zdaleka nevystihovaly skutečnost. Desítky let — možná staletí — slunečního světla odbarvily lebku do téměř dokonalé běli, ačkoliv to jenom pramálo oslabovalo hrozivý dojem, jímž působila. V očních důlcích tvaru kapky se hromadila temnota a rohy zvedající se nad nimi vypadaly strašně ostré. Zuby lemuující protáhlou tlamu — všechny dlouhé jako meče kromě předních špičáků, ty byly ještě delší — vrhaly stíny na cestu vespod. Jakému zvířeti musela lebka patřit či proč nyní spočívala zavěšená nad hlavní nábrežní bránou byla záhada, kterou dokonce ani Velleras Gellame (jenž si nikdy nenechal ujít příležitost vychloubat se svým intelektem) nedokázal odhalit. Nicméně lebku popsal jako jednu z nejpodivnějších věcí, jaké kdy viděl, a Lukan s ním musel souhlasit.

Připojil se k proudu lidí a vozů mířícímu do brány pod nevidoucíma očima lebky. Ve stínu tam stáli dva strážní, opírali se o halapartny a s doutníčky v puse sledovali nekonečné procesí. Občas odtáhli někoho stranou a položili mu pár otázek nebo zastavili vůz a letmo se prohrabali nákladem, většinou se však spokojili s tím, že tam jenom stáli a pokuřovali. Když Lukan procházel pod obrovskou lebku, vzhlédl. Při pohledu do jejich černých hlubin uvažoval, jaká mysl ji kdysi obývala. *Prastará, nepostižitelná...*

„Hej, ty, hni sebou,“ zavolala strážná, vypustila nosem kouř a věnovala Lukanovi přísný pohled. Ten si ani neuvědomil, že se zastavil. *Tó poslední, co potřebuju, je přitahovat pozornost.* Omluvně mávl rukou a vstoupil branou na širokou třídu.

Jižní Kostní cesta byla pojmenována příhodně. Z obou stran třídy se v pravidelných rozestupech zvedaly ohromné kosti, které údajně patřily stejnému tvorovi, jehož lebka visela nad bránou. *Žebra, soudě podle jejich zakřivení.* Byly rozmístěné mezi kamennými budovami, zvedaly se nad červené střešní tašky a ohýbaly se nad ulici jako oblouky. *Pro smilování Paní, ten tvor musel být gigantický.* Na spodních částech kostí, pokrytých nápisy, seděli žebráci s prosebně sepjatýma vrásčitýma rukama, zatímco kolem proplouval příval lidství. Vzduch byl plný prachu a horko bylo nesmírné, ač ještě nebylo ani poledne.

Podle Vellerase Gellameho byly ve městě čtyři Kostní cesty, každá vedla na příslušnou světovou stranu a všechny se sbíhaly na jednom místě, na Náměstí stříbra a koření uprostřed Safrony. Pokud se dalo Gellamemu věřit, náměstí byl ohromný trh a tlukoucí srdce města, kde podle kronikáře *bylo možné koupit cokoli: třpytivý klenot, šeptané slovo, či dokonce něčí smrt.* Právě druhá položka upoutala Lukanovu pozornost. Pokud „šeptaným slovem“ Gellame myslel informace, potom bylo náměstí nejlepším místem, kde začít s pátráním. Nejdřív předpokládal, že ZAN-DRUSA je jméno otcova vraha — zatímco ho oplakával, šeptal si to slovo stále dokola a cítil, jak pokaždé řízně hlouběji.

Ale pak si uvědomil, že to jméno může patřit někomu úplně jinému — otcovu příteli nebo nějakému známému. Někomu, kdo by mohl vědět, kdo je skutečným vrahem. Nebo nakonec možná zandrusa vůbec neoznačovala člověka, nýbrž místo nebo předmět. Spekulovat nemělo smysl, mohl pouze doufat, že na něj pravda čeká někde na Náměstí stříbra a koření. Pod jedním z dlouhých žeber se rozhodl, že se poptá a uvidí. *A pak si najdu slušnou krčmu a zjistím, jestli je místní červené opravdu tak dobré, jak tvrdí Velleras Gellame.*

Než Lukan dorazil na Náměstí stříbra a koření, košili měl celou mokrou a hrdlo vyprahlé a poté, co podruhé šlápl do koňských koblížků, se jeho dobrá nálada téměř vypařila. *Jednoho by vůbec nenapadlo, že zima přijde už za pár týdnů.* Když se zastavil mezi vysokánskými kostmi označujícími vstup na náměstí, po zádech mu stékal pot. Hleděl na stovky stánků a stanů před sebou, na přívál lidí valící se mezi nimi, a cítil, jak ho opouští i zbytky nadšení pro vytčený úkol. *Pro smilování Paní, kde vůbec začít.*

S povzdechem vstoupil na náměstí a měl pocit, že ho pohlcuje stejně, jako příliv vtahuje lastury do svého objetí. Vmetlo ho to do vlny lidí a unášel ho proud, zatímco na tisíc hlasů stoupalo a klesalo jako neutuchající hukot oceánu. Kolem se míhaly obličejy — lidé ze Staré říše, z Jižních královenství a ze zemí ještě dál, které sem svedly jejich potřeby a touhy. Vytvářely neklidnou energii, a kdyby Lukan natáhl ruku, mohl by se jí snad i dotknout. Míjel stánky s hedvábnými stříškami ve změti barev, vysoko naložené rozmanitým zbožím ze všech koutů Staré říše. Byly tu kožešiny, čepele a extravagantní hodiny z Korslakova, léky a vybrané šperky ze Seldarine a zvláštní dřevěné amulety z Volstavi, kde dosud vládli dávno mrtví bohové. Prodávaly se tu i faeronské tretky, údajně z Šedých zemí, i když většinou šlo nepochybně o padělky. Lukan chvíli otálel u stánku, kde prodávali láhve parvanského červeného, a od usmívajícího se prodejce přijal náprstek vína — troška chuti domova v tomhle zmateném, cizím místě.

Zašel hlouběji do tržnice a náhle hleděl na nefritové figurky, drolící se svitky a voskem uzavřené skleničky s kořením mezi nespočtem dalších trotek ze vzdálených koutů světa. Kupci postávali za pulty, ovívali se a odháněli mouchy, zatímco vyvolávali své zboží.

„Přízračné hedvábí! Upředené strašidelnými pavouky z Liang-Ti...“

„Zar-goská slonovina s pásky z krvavého zlata...“

„Voňavky z přístavů Smutečního moře — teď můžete i vy vonět jako samotní bohové...“

„Mořský had, pálivý a kořeněný — měďák za porci.“

Právě poslední vyvolávání upoutalo Lukanovu pozornost, a to nejenom proto, že si jeho žaludek vybral tuto chvíli, aby zakručel na protest. Za celé dopoledne neměl nic k jídlu kromě pár drobicích se lodních sucharů, ze kterých musel vybrat pilouse. Probojoval se davem k dotyčnému stánku, kde prodejce — muž s hnědou pletí a dlouhými lokny, které mu spadaly na záda — pokládal zmíněného mořského hada na špinavý špalek před sebou.

„Měďák za porci,“ zopakoval vesele a popadl sekáček.

Had měl na zádech vlnky tvořené černými, bílými a smaragdovými šupinami — mnohem působivější než tlumené barvy jezerních úhořů, které si Lukan pamatoval z dětství. Byl taky mnohem větší, pruhovaná hřbetní ploutev se táhla po celé délce štíhlého těla. Na Lukana se upíraly skelné černé oči a v otevřené tlamě byly vidět zuby ostré jako jehly.

„Ještě jsi takové zvíře neviděl?“ zeptal se prodejce, když vzhledl, a uculil se.

„V tomhle městě je toho spousta, co jsem ještě neviděl.“

„No, nenazývají to tu Městem skvostů pro nic za nic,“ poznamenal muž, mocnou ranou usekl hadovi hlavu a hodil ji do vědra za sebou, čímž rozehnal mouchy poletující kolem okraje.

„Jak to chutná?“ zeptal se Lukan a zkoumal světlé maso pod šupinami.

„Co takhle to zkusit a přesvědčit se sám?“

„Třeba nemám rád překvapení.“

Muž se zasmál. „Potom jsi ve špatném městě, příteli.“

Nepovídej. „Vezmu si porci,“ prohlásil tedy Lukan a položil na pult měďák. Prodejce se obrátil k rožni, kde se nad žhavými

uhlíky se syčením škvířilo několik napíchnutých mořských hadů. Jednoho vybral a vymačkal na něj šťávu z citronu, načež maso poprášil špetkou okrově zbarveného koření. „Dobrou chuť,“ pravil a nabídl špíz Lukanovi.

Ten maso stáhl z jehlice a vložil si ho do úst. Na jazyku se mu rozvinula neznámá chuť, doprovázená lehkým pálením. Z masa, které bylo překvapivě jemné, vystříkla šťáva. Lukan polkl. „To je dobré,“ poznamenal a olízl si koření ze rtů. „Moc dobré.“

Muž se zakřenil a schoval měďák. „Jsem rád, že si to myslíš, příteli. Budiž tvůj den požehnán.“

„I tvůj.“

Lukan už už odcházel, ale na poslední chvíli se zarazil. „Asi bys... Neříká ti něco slovo *zandrusa*?“

Prodejce se zamračil, sekáček zvednutý nad mořským hadem. „Zandrusa...“ Zavrtěl hlavou. „Nemůžu sloužit. Proč, co to znamená?“

Lukan si povzdechl. „Kéž bych to věděl.“

Během následujících dvou hodin položil tutéž otázku snad stokrát a pokaždé dostal stejnou odpověď — nechápavý výraz, pokrčení ramen, zamumlanou omluvu. Někteří kupci jeho otázku přešli mávnutím ruky, a když si uvědomili, že nechce koupit nic z toho, co prodávali, sklouzl jim falešný úsměv z obličeje. Důraznými gesty a tichými nadávkami ho posílali dál. Jeden zvlášť vzteklý obchodník dokonce vyhrožoval, že zavolá stráž. *Ať jde zandrusa do háje*, říkal si Lukan během spěšného ústupu, *musím se odsud dostat*. Protlačil se davem, aniž by si všimal zamračených pohledů, a nehleděl na to, kudy jde, chtěl jenom uniknout z šíleného labyrintu obchodu a hamižnosti.

Místo toho se ocitl uprostřed náměstí, kde se nad okolními stánky a stany tyčila bronzová socha Paní sedmi stínů. Podle svatých spisů šlo o bohyni, která zadržela sedm stínů neboli hříchů, co by jinak zkazily lidstvo (oběť, jak tvrdili její kněží, kterou je nutné oplácet neochvějnou oddaností — nemluvě o velkorysých darech chrámu). Lukan v Paní nikdy příliš nevěřil — a pokud mohl soudit, byl tento pocit vzájemný —, ale klidně jí potichu poděkuje, pokud mu zaručí chvílku oddechu.

Jak stoupal po schodech vytesaných do podstavce a ocitl se ve stínu sochy, vybavil si pasáž z průvodce Vellerase Gellameho: *I když je Tě, která kráčí se stíny, zasvěceno nespočetně soch a chrámů, pravdou je, že v Safroně jsou jediným skutečným božstvem peníze.* Podle Lukanových dosavadních zkušeností tento názor nic moc nerozporovalo. Nemohl ovšem popřít, že socha zpodobňující bohyni ve vzdorovité póze, jak drží vodítka sedmi vrčících hafanů, je působivá. Levou ruku s dlaní vzhůru měla nataženou před sebou jako připomínku toho, co jí lidstvo za ochranu dluží. *Ne že by si toho tady někdo všímal.* Pokud by bohyně viděla přes závoj, jenž jí halil rysy, nejspíš by ji to, co by spatřila, nepotěšilo, usoudil Lukan.

S povzdechem si sundal tlumok a posadil se vedle jednoho psa, který s vyceněnými zuby napínal vodítko. „Tak který z nich jsi ty?“ zamumlal Lukan a položil ruku na svalnatý bok. Bronz byl na dotek teplý. „Chamtivost? Klam? Vsadím se, že tady se cítíš jako doma.“

Zadíval se na zmatek na náměstí a zmocnil se ho pocit bezmoci. *Honím se za šepotem. Ozvěnou. Proč jsi mě sem poslal, otče?* přemítal. Vylovil z kapsy papírek a hleděl na krvavé písmo. *LUKAN. SAFRONA. ŽANDRUSA.* Četl ta slova už tolikrát, že je viděl i se zavřenýma očima, přesto je studoval, jako by obsahovala nějaký skrytý význam —

Napjal se, najednou ho něco znepokojilo — byl to stejný pocit jako v Torlaine. *Někdo mě sleduje.* Složil papírek a bezstarostně si ho vložil do kapsy. Přitom se rozhlížel po tržnici.

Za zády mu zašustila látka tak tiše, že mu to téměř uniklo.

Pootočil se. Za ním se krčila drobná postava, honem ucukla hubenou rukou, kterou předtím natahovala pro tlumok. Chlapec se otočil na patě a vyrazil pryč.

Lukan vyskočil, popadl dítě za zápěstí a přitáhl si je zpátky. „Pusť mě!“ dožadoval se chlapec a zamračeně se pokoušel vysvobodit.

„Uklidni se...“

Chlapec zaprskal a ohnal se volnou rukou, ale Lukan ránu odrazil. „Nebudu to říkat dvakrát,“ varoval uličníka a zesílil stisk. Z chlapcových hnědých očí vyzařoval vzdor. *Ne,* uvědomil si Lukan, když se do nich zadíval. *Dívčích očí.* Přes tmavé vlasy ostříhané nakrátko před ním rozhodně stála dívka. Na sobě měla rozedranou plátěnou košili, která jí visela na hubeném tělíčku, a pytlavinové spodky, převázané konopným provazem. Měla olivovou pleť a na tvářičce plno špinavých šmouh a jizev, jasné známky života vedeného na ulici. Nemohlo jí být víc než deset či jedenáct.

„Na co do pekla koukáš?“ chtěla vědět a znovu se mu pokusila vykrotit. „Pusť mě.“

„Nebo co?“

„Budu... budu křičet.“ Vystrčila na něj bradičku.

„Jenom si posluž. Myslíš, že někdo poslouchá?“ Ukázal na náměstí, kde se lidé věnovali svým záležitostem, nikdo se na ně ani nepodíval. „Vsadím se, že všem je úplně jedno, co se stane s pouliční krysou jako ty, nemám pravdu?“

Zle na něj zahlížela.

„Nebo možná není. Možná jsi jim předtím vybrala kapsy. Možná se jim bude líbit, když dojde na spravedlnost.“ Přehnaně

se rozhlížel kolem. „Určitě jsem před chvílí viděl procházet stráž...“

„Ne,“ vyhrkla dívka a náhlá odevzdanost v jejím hlase působila příliš staře u někoho tak mladého. Když na ni znovu pohlédl, viděl, jak jí v očích roste strach. „Prosím... ne. Nevydávej mě jim.“

Teprve tehdy si uvědomil, že jí chybí malíček na levé ruce. „Co se stane, když tě stráže chytí podruhé?“ zeptal se. „Useknou ti celou ruku?“

Znovu se na něj zaškaredila a trocha vzdoru se vrátila. „Co chceš?“

Otázka ho zastihla nepřipraveného. Chystal se ji pustit jenom s varováním, aby mu znovu nezkřížila cestu, ale když se nad tím teď zamyslel...

„Znamená pro tebe něco slovo *zandrusa*?“

„Cože?“

„*Zandrusa*. Zan-dru-sa. Slyšela jsi to už někdy?“

Naklonila hlavu a v tmavých očích se jí objevil vypočítavý výraz. „Možná.“

„Žádné triky,“ varoval ji Lukan, „nebo ty stráže opravdu zavolám.“

„No dobře...“ Odvrátila zrak a hryzala si ret. „Ne,“ řekla nakonec. „Ještě nikdy jsem to slovo neslyšela. Co znamená?“

„Zapomeň na to, dítě, nezáleží na tom.“

„Znám někoho, kdo by to mohl vědět.“

„Koho?“

„Když ti to povím, necháš mě jít?“

„Udělám něco lepšího.“ Lukan sáhl volnou rukou do kapsy a vylovil měděný peníz. „Doved' mě k němu a já ti dám tohle.“

Děvče zavrtělo hlavou. „To mi nestojí za námahu.“

„Omlouvám se, neuvědomil jsem si, že si krysy z kanálu účtují za hodinu —“

„Za chvíli si dokážu ukrást víc,“ vychloubala se. „Ale pokud mi dáš stříbrňák...“

„Stříbrňák?“ Lukan si odfrkl. „Ani náhodou. Nejsi v postavení, kdy by ses mohla dohadovat.“

„Ani ty ne, když mě žádáš o pomoc.“

Dostala ho. *Je bystrá.*

„Jak mám vědět, že mi ten tvůj člověk dokáže pomoci?“

„Nijak.“

„To mi nestačí.“

Povzddechla si. „Hele, on... prostě ví věci. Spoustu věcí. Je slepý, ale všímá si věcí, co nevidí nikdo jiný.“

„To tedy zní jako naprostá kravina.“

„Je to pravda,“ trvala na svém. „Dokážu ti to.“

Lukan se pomalu nadechl. *Jsem na tom tak, že se dohaduju s pouliční krysou o tom, jestli mi nějaký slepec dokáže pomoci, když ani nevím, co hledám. Mám ale na vybranou?* „Dobře,“ zabručel. „Ale stříbrňák ti nedám. Dostaneš tři měďáky.“

„Čtyři a dva chci předem.“

Pro smilování Paní. Lukan se musel kousnout do jazyka, aby se neusmál. „Jak se jmenuješ, dítě?“

„Bleška.“

„Bleška? To nemáš nějaké skutečné jméno?“

„Je to *Bleška*,“ prohlásila a výraz jí ztvrdl. „A ty?“

„Lukan,“ odpověděl, než si uvědomil svou chybu.

„Hm. Tak dáš mi ty měďáky?“

„Dobře.“ Lukan se snažil neusmívat nad její smělostí. „Čtyři měďáky, pokud mě dovedeš za tím svým slepcem. *Jeden předem. Platí?*“

Zakřenila se. „Platí.“

Lukan pustil Bleščino zápěstí a vtiskl jí do ruky měděnou minci — do stejné ruky, která se ho před chvílí pokoušela okrást. Zpola čekal, že uteče a udělá z něj hlupáka, což by si

asi zasluhoval, ale ona místo toho schovala peníz do kapsy a kývla. „Pojď za mnou,“ vybídla ho, prošla kolem něj a seběhla dolů, berouc kamenné schody po dvou.

Lukan uvažoval, do čeho se to dostal. Zvedl tlumok a následoval ji.

PŘÍBĚH ZA PŘÍBĚH

Krčma už viděla lepší časy. *Možná i lepší dekády*, pomyslel si Lukan, jak si tak prohlížel drolicí se cihly a pokroucené trámy budovy stojící na jednom nároží Náměstí stříbra a koření. Budova zdánlivě sedala do sebe, jako by ji tížily vlastní vzpomínky, a z vybledlého nápisu U Modré ústřice na ohnutém vývěsním štítě se loupala barva. Přestože taverna stála blízko trhu, většina venkovních stolů byla prázdná. U jednoho seděly tři postarší ženy a potichu se bavily nad šálky kouřícího čaje, u dalšího pak hráli dva staříci za družného mlčení jakousi destičkovou hru. Poslední muž seděl sám u třetího stolu a ořezával kus dřeva. Jeho tmavá pleť hovořila o původu z Jižních královenství a prošedivělá brada naznačovala, že už má střední věk skoro za sebou. Plátěné šaty měl místy roztřepené, třebaže jeho nůž — který držel pevně v ruce — vypadal ostrý.

Právě k tomuto muži Bleška přistoupila, Lukan ji následoval. Když se přiblížili ke stolu, muž vzhlédl a ukázalo se, že má mléčně bílé oči. *Slepec*, pomyslel si Lukan, *jak Bleška říkala. Doufejme, že má pravdu i ve všem ostatním.*

„Bleško,“ promluvil muž, než se dívka stačila ohlásit. Odložil dřevo a usmál se. Lukan si ale všiml, že nůž stále drží. „Jaké milé překvapení. Už je to dávno, co jsme si my dva vyměňovali příběhy.“ Naklonil hlavu. „A přivedla sis přítele.“

„Přítele ne,“ opáčil Lukan, „spíš někoho, komu se pokusila vybrat měšec.“

Muž mlaskl.

„Bleško, děvče moje... Co jsem ti říkal, no?“

„Ať se nenechám chytit s rukou v něčí kapse.“

„Přesně tak.“ Zasmál se, hlas měl hluboký a sytý. „Nuže, cizince,“ pokračoval a neomylně zaměřil slepé oči na Lukana.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stvrzeno stříbrem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.